І чужому научайтесь, Й свого не цурайтесь... — Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303 434-0237 434-0807 УНСоюзу: 435-8740 — Тел. в Ню Йорку: — BArcly 7-4125 УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 84. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 5-го ТРАВНЯ 1972 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. FRIDAY, MAY 5, 1972 No. 84. VOL. LXXIX.

ЗАКЛИК

ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА ЗСА

Повідомляємо Українське Громадянство, що в суботу 13-го травня 1972 року в столиці ЗСА — Вашингтоні відбудеться всенародна маніфестація і демонстрація в обороні людських прав в Україні.

Рада Директорів Українського Конґресового Комітету Америки на своєму зібранні в дні 15-го квітня цього року в Ню Йорку рішила підтримати заплановані ТУСМ-ом: мирну маніфестацію в обороні переслідуваних і ув'язнених українських культурних діячів в Україні з проханням до президента Ричарда Ніксона, щоби він в часі своєї поїздки до СССР виступив в обороні переслідуваних, та протестаційну демонстрацію проти русифікації і переслідування Українських Церков, які переводить уряд СССР.

Збірка маніфестантів в дні 13-го травня ц. р. о годині 1-ій по полудні біля пам'ятника Т. Шевченка при 22-ій і „П" вулицях. Звідти маніфестанти перейдуть до Білого Дому для передачі президентові Ніксонові меморандуму. Після того всі учасники відійдуть під будинок совєтської амбасади для зложення протесту в обороні переслідуваних культурних діячів в Україні.

Кличемо всіх, кому дорога пам'ять про наших сестер і братів, які стоять в перших лавах боротьби в Україні за належні їм права, допомогти їм нашою мирною акцією у Вашингтоні.

КОНФЕРЕНЦІЯ ЦЕНТРАЛЬНИХ МОЛОДЕЧИХ І СТУДЕНТСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ при УККА

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

Четвер, 4 травня 1972

ПОЛІЦІЯ ЗААРЕШТУВАЛА У МІДЛСБОРО АЛБЕРТА ПАССА, замішаного у вбивстві провідного діяча профспілкового руху Джозефа Яблонського в 1969 році. А. Пасс належить до Екзекутиви професійної спілки Об'єднаних Гірників Америки.

У КЕЛЛОҐ, АЙДАГО, СТАЛАСЬ КАТАСТРОФА на шахті: глибоко під землею вибухнула пожежа, загинуло 5 шахтарів, доля 77 інших покищо невідома. Пожежники й рятувальні команди на шахті Саншайн Сільвер намагаються проникнути тунелями до місця нещастя. Та шахта вважається найглибшою і найбагатшою у всій країні.

З БІЛОГО ДОМУ У ВАШИНҐТОНІ ПОВІДОМЛЯЮТЬ, що переговори між ЗСА і СССР у справі обмеження в стратегічному зброєнні відбуваються досить успішно. Сподіваються, що до часу прибуття президента Ричарда Ніксона з візитою до Москви буде досягнено остаточної згоди по всіх точках переговрів.

У НЮ ЙОРКУ В ПОЛІЦІЙНІЙ АКАДЕМІЇ навчаються тепер 17 жінок - поліцисток, які будуть їздити в сторожових автомобілях і патрулювати вулиці. Департамент поліції повідомив, що ті жінки - поліцаї „стануть тоді справді рівноправними партнерами поліцаїв - чоловіків".

ДИКТАТОР КУБИ ФІДЕЛЬ КАСТРО має незабаром поїхати з візитою до Ґвінеї. Він дістав запрошення від президента тієї острівної країни Секу Туре. Є відомості, що Кастро поїде ще й до інших країн, у тому й до Совєтського Союзу та його шести країн - сателітів у Европі. Крім Ґвінеї, кубинський диктатор мав би побувати в Альжирі у Африці.

У НЮ ЙОРКУ КОАЛІЦІЯ СТАРИХ ЛЮДЕЙ влаштувала збори для протесту проти нової запланованої підвишки цін за кватири. На зборах виступала конґрес-вумен Белла Абцуґ. Вона сказала, що для старших віком жителів буде непосильним підвищення оплат за помешкання на 7,5 відсотка з 1-го травня і на понад 25% улітку. Коаліція вимагає від стейтової Леґіслятури, щоб старим людям доплачували за помешкання, бо вони не в стані самі їх повністю платити.

У ВІДНІ ВІДБУЛАСЯ конференція 10-ох держав, які експортують нафту: Абу Джабі, Іран, Ірак, Кувайт, Кватар, Савді Арабія, Індонезія, Венесуеля, Лібія й Альжир. За винятком Індонезії в обширі Океанії і Венесуелі в Західній гемісфері — всі названі країни лежать на Близькому і Середньому Сході, чи в північній Африці. Вони дебатували над створенням „фонду солідарности", який давав би їм більшу свободу рухів у переговорах з покупцями.

ТУРЕЧЧИНА МАЄ далі клопіт із створенням нового уряду. Десиґнований на прем'єра політик - дипломат Суат Найрі Урґуплю заявив, що він не всилі скласти заповіджений уряд, який охоплював би найбільші політичні партії. Президент Севдет Сунай просив його продовжувати ці зусилля.

У ПІВНІЧНІЙ ІРЛЯНДІЇ ЗГИНУЛИ за останніх 32 місяці 65 британських вояків, висланих туди для заведення ладу в тій країні, навіщеній тероризмом і саботажами, що їх переводять католицькі і протестантські фанатики. Але широкі кола британського суспільства мало цікавляться подіями в Ірляндії — за винятком родин висланих туди вояків.

МІЖНАРОДНА КОМІСІЯ ПРАВА, АҐЕНЦІЯ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ, НАРАДЖУВАЛАСЬ у Женеві над забезпекою дипломатів у чужих країнах тамошніх злочинців, які схоплюють їх, вимагаючи за їх звільнення великого викупу або амнестії для політичних в'язнів. Американський представник Ричард Кірні, адвокат із Вашинґтону, зголосив проєкт міжнародної конвенції, яка зобов'язувала б держави засуджувати винуватців на найвищі кари, видавати їх країнам їхнього походження та відкидати їхні шантажеві вимоги.

ЧЛЕНИ БРИТІЙСЬКОЇ КОРОЛІВСЬКОЇ РОДИНИ ПОЇДУТЬ в найближчому тижні суперсонічним літаком „Конкорд": княжна Марґарита, князь Кенту і князь Ґлавчестеру. Суперсонічний пасажирський літак „Конкорд", збудований спільними фондами і дослідами Британії і Франції, все ще є предметом дискусій і критики і та подорож має сприяти його популяризації. Дуже високі ціни квитків погрожують тому підприємству дефіцитом.

ЯПОНСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ПОВИНЕН поїхати до Пекіну і там особисто перепросити китайський нарід за кривди, які Японія заподіяла йому: заявив японський міністер закордонних справ Такео Фукуда. Тому, що загально вважають його за майбутнього прем'єра Японії після того як прем'єр Ейсаку Сато внедовзі зречеться, то та заява практично заповідає японсько - китайські переговори, які закінчать період ворожнечі. Між Японією і Комуністичним Китаєм усе ще нема дипломатичних взаємин.

ПАТРИК ҐРЕЙ ВИКОНУВАТИМЕ ОБОВ'ЯЗКИ ДИРЕКТОРА ЕФ-БІ-АЙ

Вашингтон. — В середу 3 травня ц.р. президент Ричард М. Ніксон призначив Л. Патрика Ґрея, 3-ього, на діючого директора Федерального Бюра Інвестиґацій — Еф-Бі-Ай. Новопризначений на становище померлого вночі з понеділка на вівторок цього тижня директора Еф-Бі-Ай Джей. Едґара Гувера Л. Патрик Ґрей був досі асистентом генерального Прокуратора ЗСА і є особистим приятелем Президента. Виконуватиме він обов'язки директора Еф-Бі-Ай до 7 листопада ц.р. тобто до виборів. Своїм рішенням призначити вже тепер діючого директора Еф-Бі-Ай президент Ніксон хотів вилучити справу призначення нового директора Федерального Бюра Інвестиґацій з-під міжпартійних виборчих змагань і суперечок щодо особи кандидата. Рішення Президента викликало деяке незадоволення в колах демократичних сенаторів, які сподівалися, що вони будуть мати змогу вплинути на обсадження становища директора Еф-Бі-Ай. Тим часом тлінні останки померлого директора Еф-Бі-Ай виставлені в Капітолі і їх охороняє почесна сторожа, яка змінясться що півгодини. Труна вкрита американським прапором. Прощальну промову над труною виголосив у середу головний суддя Найвищого Суду Воррен Е. Бирґер, який підкреслив, що покійний служив своїй нації віддано і в незрівняний спосіб майже протягом цілого півстоліття під проводом вісьмох Президентів і шістнадцяти генеральних прокураторів. Під час заупокійних церемоній у середу президент Ніксон не був присутній, його прощальна промова була передбачена на день похорону — у четвер 4 травня ц.р. Протягом середи останній поклін Покійному склали члени Уряду, Сенату і Палати Репрезентантів, усіх урядових аґенцій, як також маси народу. Прощав Покійного Джей. Едґара Гувера також парох Крайової Презбітеріянської Церкви д-р Л. Р. Елсон. Буде похоронений Джей. Едґар Гувер на Конґресовому Кладовищі — найстаршому цвинтарі столиці.

Сен. Гюберт Г. Гомфрі здобув більшість делеґатів у чотирьох правиборах

Колюмбус, Огайо. — Згідно з тимчасовими, ще не остаточними підсумками із правиборів в Індіяні і в Огайо, демократичний кандидат сен. Г. Гюберт Г. Гомфрі здобув більшість делеґатів на демократичну конвенцію. Перемігши губернатора Алябами Джорджа Воллеса у правиборах в Індіяні у відношенні 46 до 42 відсотків, Гомфрі здобув 54 на всіх 76 демократичних делеґатів. Так же само Гомфрі здобув більшість делеґатів у правиборах в Огайо, здобуваючи згідно з тимчасовими, але вже 85--відсотковими, підрахунками 76 на всіх 153 демократичних делеґатів. Безпосередньо за ним слідує сен. Дожрдж С. МекҐоверн із 64 делеґатами. За Гомфрі в Огайо голосувало 412 976 або 39%. Інші кандидати — сен. Москі, сен. Джексон і сен. МекКарті здобули всього по яких 3 до 9 відсотків голосів. У призначених на вівторок 9 травня правиборах у Вест Вірджінії будуть змагатися головним чином два демократичні кандидати: сенатор Гомфрі і губернатор Воллес.

Лідери Сенату закінчили відвідини в Китаї

Гонґ Конґ. — Голови демократичної більшости в Сенаті Майкел Менсфілд і республіканської меншости Гю Скот, які з своїми дружинами й асистентами перебували в Комуністичному Китаї впродовж 16-ох днів, закінчили ті відвідини й відлетіли з Гонґ Конґу до Америки. Вони заявили, що двічі довго розмовляли з комуно-китайським прем'єром Чжу Ень-лаєм, при чому друга розмова тривала вісім годин. Не виявивши подробиць тих розмов, вони признали тільки що між заторкненими міжнародними справами була й проблема В'єтнаму. Крім того вони відбули наради з заступником міністра закордонних справ Чіяо Куаном-хуа. Вони перебували в Китаї ,як офіційні гості Народного Інституту для закордонних справ, але прибули на запрошення, що його прем'єр Чжу Ень-лай передав їм через президента Р. Ніксона. Названі сенатори та їх дружини й асистенти, разом 12 осіб, відвідали крем Пекіну Шанхай, , Ганґчов, Сіян ,Чанґша і Кантон .Вони висловили вдоволення з свого перебування в Китаї й переконання, що не тільки вони дізналися про багато невідомих їм справ, але й їхні китайські господарі завдячують їм кращі відомості про Америку.

Генерал Абрамс називає ситуацію у В'єтнамі грізною

Сайґон. — Головний командувач американських військ у В'єтнамі, генерал Крейтон Абрамс назвав у своєму останньому звідомленні для президента Ніксона ситуацію у Південному В'єтнамі „грізною, але не розпучливою". Він висловив надію, що вдасться оборонити місто Хуе, до якого ворог підступив на 5 миль, та що ситуація в обширі міста Контум в центральному верховинному районі поправиться „якщо оборонці вдержать те місто ще кілька днів". Але водночас не виключає, що ворожі війська переріжуть надвоє Південний В'єтнам. Американські воєнні кореспонденти малюють стан у Південному В'єтнамі радше у чорних барвах. У другому найбільшому місті Хуе настала паніка, яку головно спричинили втікаючі війська та дезертири, що грабують крамниці і стріляють без потреби. Місцеве міське управління розлетілося і запанував там стан хаосу. Президент Південного В'єтнаму Нгуєн Ва нТіє звільнив двох генералів — командувача північного району Південного В'єтнаму і командувача третьої дивізії, яка закинула оборону міста Квантрі, і призначив інших на їх місце. Один із звільнених генералів заявив, що він сам подався до димісії, бо його війська відмовили послуху. Щоб дістати безпосереднє об'єктивне всебічне з'ясування цілої ситуації ,секретар оборони Мелвін Лерд вислав до Південного В'єтнаму групу з 10 осіб ,в тому числі чотирьох генералів й одного віце-адмірала, під проводом асистента секретаря оборони Баррі Шіллito. Водночас, щоб надолужити великі втрати південно-в'єтнамської армії — американське командування вислало з своїх складів зброї в Японії до Південного В'єтнаму транспорт танків та з Америки — літаками — багато гармат. Загальний образ в'єтнамської ситуації щораз більше похмурий. Один старшина в Хуе заявив: „тепер кожний зданий тут сам на себе".

Заперечено вістку про таємне домовлення у Парижі щодо В'єтнаму

Вашинґтон. — З урядових кіл потверджено, що найближчий дорадник Президента, асистент для справ крайової безпеки Генрі Кіссінджер в понеділок вранці полетів до Парижу, мабуть на тайну зустріч з членом Політбюра компартії Північного В'єтнаму Ле Дуком То, але рішуче заперечено, наче б між ЗСА і Комуністичним В'єтнамом вже прийшло до згоди щодо замирення. Таку вістку подав паризький щоденник „Франс Суар". За його твердженням обидві сторони погодилися на відтягнення військ обох сторів, звільнення воєнних полонених і зречення південно-в'єтнамського президента Нгуєна Ван Тіє. Речник Державного Департаменту назвав ту звістку „нісенітницею". Газети твердять, що Гері Кіссінджер вернувся в минулу середу до Вашинґтону та що він відлетить до Парижу знову в наступному тижні. Правдою є, що він головував на засіданні так званої „Спеціяльної Групи Дії" ,яка складається з найвищих осіб Державного Департаменту, Департаменту оборони Центральної Розвідчої Аґенції й інших ресортів, і збирається в хвилинах особливої кризи.

В Україні відбуваються масові арешти українських студентів

Ню Йорк. — Згідно з одержаними тут з України вістками, в західніх областях України почалася нова хвиля арештів, жертвою яких падуть в першу чергу молоді українці. Так, наприкінці квітня органи КҐБ арештували кількадесять українських студентів у Львові та Івано-Франківську. Безпосередня причина арештів не відома, але існують здогади, що арештують головно тих, хто виявляв своє обурення з приводу арештування Івана Світличного, Вячеслава Чорновола, Євгена Сверстюка й інших у січні цього року. Арештовані останнім часом українські студенти мали також підписувати протестні письма та клопотання до урядових і партійних чинників в обороні переслідуваних українських патріотів.

ДЕМОНСТРАЦІЯ В ДІТРОЙТІ У НЕДІЛЮ

Дітройт. — Цієї неділі 7 травня в залі „Гобо Голл" заходами Відділу УККА відбудеться маніфестаційна зустріч в обороні переслідуваних інтелектуалістів в Україні. Початок о 3-й по полудні. Після зустрічі — масовий похід на площу ім. Кеннеді, з відповідними транспарентами.

Американська Асоціяція для слов'янських студій присвятила наукову конференцію Григорієві Сковороді

Бурлінґтон. — Південносхідня Конференція Слов'янознавства з рамени Американської Асоціяції для заавансованих студій із Слов'янознавства присвятила свою Наукову Конференцію великому українському філософові - ідеалістові Григорієві Сковороді. Конференція відбулася у Вермонтському Університеті в Бурлінґтоні, і перша частина її була повністю присвячена Г. Сковороді. Доповідь читали: Тарас Закидальський — „Сковородівська філософія людини", Стефен Шерер — „Рими й світовий лад у Сковороди", Урзінус — „Сковорода у „Великому світі", Томас Такер із Гарварду — „Сад Божественних Пісень". Головував на тій сесії науковець Дж. Клайн, дискутантами були Р. Маршалл із Торонтонського університету і Карен Блек із Байн Мавр. На інших сесіях про часи Хрущова окремо доповідала Марта Трофименко з Делаверського університету, про українську драму Лариса Онишкевич, а І. Коропецький читав доповідь про економіку і совєтські зв'язки з Зах. Европою. Президентом Вермонтського Університету є проф. Роберт Деніелс.

Мґр. Роман Дяків обраний на голову Відділів УНС Вілкіс-Берської Округи

Вілкіс Беррі .(С. Г.) — В суботу 29-го квітня тут в домі Івана і Мілдред Добрянських відбулися спільні наради Відділів УНС Округ Скрентону і Вілкс Беррі. Наради відкрила голова Вілкіс-Берської Округи Ольга Маліщак, привітала присутніх, з'ясувала ціль тих спільних нарад і запропонувала вибрати президію. Головою президії обрано мґра Романа Дякова, представника Округи Вілкс Беррі, а секретарем обрано Василя Нагірного, як представника Округи Скрентону.

Мґр Р .Дяків подякував за вибір, запропонував вшанувати пам'ять померлого головного, касира УНС Петра Пуцила та довголітнього секретаря 280-го Відділу в Скрентоні Романа Рубльовського. Звіти з проведеної праці склали Ольга Маліщак за Вілкіс-Берську Округу а Іван Голик за Скрентонську Округу. В дискусії над звітами заторкнено справу злуки Округ в одну „Вілкіс-Берсько-Скрентонську Округу". Вирішено відложити ту справу до наступного року. Натомість підкреслено побажання спільної співпраці, а головно спільними силами влаштувати союзові імпрези.

Приявний на нарадах головний предсідник УНС Йосип Лисогір вказав на многогранну працю цілости Союзу. Він вказав, що члени Екзекутиви та Головного Уряду в Америці і Канаді заанґажовані в громадсько-суспільній праці, а при тому займають високі пости в ділянках своєї професійної праці, як сенатор Павло Юзик, проф. Тарас Шмаґала, д-р Богдан Футей, проф Б. Гнатюк,, д-р Михайло Данилюк, проф. Мирон Куропась та ін. Говорячи про союзову працю, він представив фінансовий і організаційний стан Союзу за минулий рік та перші три місяці біжучого року. За його словами фінансово Союз добре розвивається, натомість в організаційній ділянці запримічується застій і тому потрібне пожвавлення праці та введення іновацій. Він рівнож інформував про хід будови союзового дому.

Головний радний і обласний організатор Степан Гавриш говорив виключно про організаційну ділянку. Він вказав на успіхи поодиноких Відділів обидвох Округ в минулому році, але при тому і вказав ті Відділи, які за весь минулий рік нічого не зробили для розбудови Союзу. Говорячи про біжучий рік, він інформував про плян цілорічної Союзової кампанії, яка передбачає здобуття 5.700 нових членів ,а тому весняна 2.600 членів. За його словами, обидві Округи повинні в весняній кампанії дати 40 членів, а покищо дали тільки 18.

По запитах та загальній дискусії, на пропозицію п-і

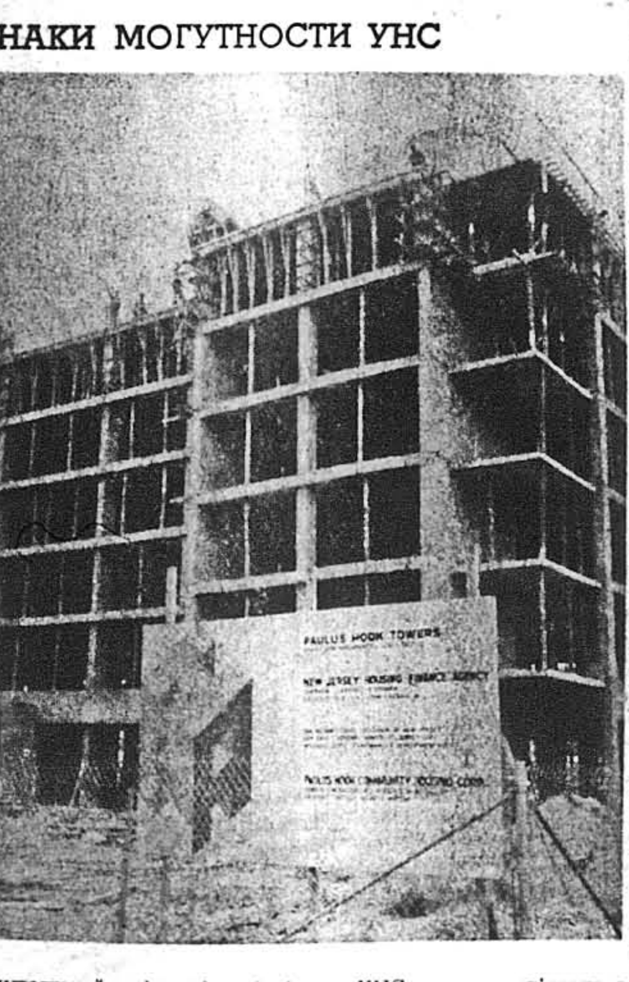
(Закінчення на стор. 4-ій)

На нараді мистців у Львові домагались збільшення антирелігійної пропаґанди

Львів. — На зборах членів комуністичної партії — львівських письменників, малярів, критиків, працівників РАТАУ, кореспондентів місцевих і „центральних" газет секретар міському партії Д. Кусько говорив про потребу „відобразити досягнення будівників нового життя в високохудожніх творах". „Літературна Україна" з 28 квітня інформувала, що доповідач „відмітив також, що не досить ще ефектно ведеться атеїстична пропаґанда, мало написано високохудожніх творів про робітничий кляс". Крім доповідача, виступали ще такі письменники, малярі, журналісти, як М. Романченко, І. Досенко, Ю. Іванов, І. Волощак та ін. Промовці зазначали, що „вже багато робиться для пропаґанди ідеї дружби народів, братерства і єдности". Д. Кусько в доповіді підкреслював, що Львівщина „достроково виконала плян першого року п'ятирічки", але письменники відстають у висвітлюванні таких „здобутків".

НОВІ БУДІВЛІ — ВИДНІ ОЗНАКИ МОГУТНОСТИ УНС





У Джерзі Сиbriti у безпосередньому віддалені від Гудсону та напроти великанських нових будівель Світового Торговельного Центру і ославленого „Волл-стріту" по другому боці Гудсону в Мангеттені, ростуть тепер із заліза і бетону 15-поверховий хмаросяг для нових приміщень Українського Народного Союзу та спонзорований УНСоюзом 23-поверховий люксусовий житловий хмаросяг для родин з поміркованими прибутками. Будова хмаросягу для приміщень УНСоюзу (фото зліва) увійшла в понеділок, 1-го травня, в свою чергову фазу, як на двох викінчених уже підземних поверхах почалася могутня сталева конструкція надземних поверхів, що й видно на фотознімці. Для характеристики темпа будови може послужити те, що показану на фотознімці сталеву конструкцію для першого і частини другого надземних поверхів виконано впродовж одного дня.

На другій фотознімці видно конструкцію вже сьомого поверху 23-поверхового житлового хмаросягу, опіку над яким місто повірило УНСоюзові та місцевій порторіканській групі без будь-яких фінансових зобов'язань з їхнього боку. В цьому будинку, що матиме назву «Paulus Hook Towers», буде 309 різної величини мешкань-апартаментів для родин „поміркованих прибутків", при чому особи і родини на пенсії платитимуть за ці мешкання тільки 20 відсотків своїх пенсійних прибутків. Як згадано, завідування й опіка цією будівлею УНСоюзом не зв'язана з жадними фінансовими ані видатками, ані прибутками і є виключно службою для громади, з якої щедро зможуть користати українські родини. Вже незабаром будуть проголошені точні умови винайму мешкань. Зацікавлені можуть зголошуватись у цій справі до пані Уляни Дячук, в. о. головного касира УНСоюзу. Обидві ці будівлі можна оправдано вважати за видну ознаку могутности УНСоюзу та його значення і ролі в місті, стейті і країні.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Символ правопорядку

Несподівано померлого директора Федерального Бюра Інвестигацій Джей. Едгара Гувера ще за його життя називали символом правопорядку. Президент Ніксон заявив, що Едгар Гувер „був легендою у власному житті. Для мільйонів він був символом і втіленням найбільш цінених вартостей: відваги, патріотизму, відданости батьківщині і гранітної чесности та характерности". Едгара Гувера пристрасно атакували й критикували також у Конгресі і частині преси, але після призначення його на керівника, реорганізатора й справжнього засновника в теперішній формі Федерального Бюра Інвестигацій у 1924 році, за президентури Калвіна Куліджа — всі сім наступних президентів Америки затверджували його на тому становищі: Герберт К. Гувер (не посвоячений), Франклін Д. Рузвелт, Г. С. Труман, Двайт Д. Айзенгавер, Джон Ф. Кеннеді, Линдон Б. Джансон і Ричард М. Ніксон. І так само величезна більшість американського суспільства визнавала заслуги Джей. Е. Гувера: за опитами в минулому році 80 відсотків громадян ствердили, що він „блискучо" виконує свою працю.

Праця керованого Гувером ЕфБіАй була присвячена поборюванню злочинства: убивств, нападів, шпигунства, саботажів, підривної роботи, ґанґстерства, „кіднайперства", перевозу крадених речей через стейтові кордони — всього, що загрожує публічній безпеці. За Гувера ЕфБіАй зібрало понад 200 мільйонів відтисків пальців у зцентралізованому Бюрі Ідентифікації, за його урядування введено наукові методи поліційного слідства. Він і його ЕфБіАй стояли завжди поза й понад політичними партіями. Він ніколи не переводив пресових конференцій, не терпів персональної реклями. Очевидно, його ненавиділи всі злочинні елементи, особливо комуністи і їх ліберальні оборонці, але він користувався найбільшою повагою і пошаною у Білому Домі, у Департаменті Справедливости й в усіх, кому на серці правопорядок у країні. Гувер викоренив „п'яту колону" в Америці, винищив ґанґстеризм прогібіційної епохи, виловлював шпигунів. Тому й Конґрес, в якому не раз лунали на його адресу гіркі слова рішив одноголосно, щоб його тіло перед похороном лежало в Округлій ротонді Капітолю, як людини, що поклала вікопомні заслуги для батьківщини.

Переконливість чисел

„Встаньмо і будьмо пораховані!" — це чи не головне гасло всіх американських груп і партій. Це саме стосується також до американських етнічних груп, зокрема до українців. Ми кажемо й пишемо, що нас два мільйони, але й двадцять мільйонів не матимуть значення і впливу, якщо вони „не встануть і не будуть пораховані". В Америці „цифри говорять" таки справді, і не тільки цифри з доляровим значком перед ними, але передусім цифри живих людей, зорганізованих у своїх установах і своїх інституціях для спільного змагання до спільної мети.

Поза нашими Церквами найкращим, найбільшим і найвимовнішим нашим „рахунком" в Америці є, без сумніву, Український Народний Союз. І найбільш переконливим рахунком, як у доляровому, так і в людському відношеннях. Понад 37 мільйонів долярів мають свою переконливу силу навіть в Америці, і навіть в Америці 90 тисяч зорганізованих громадян належить до тих цифр, що „говорять", зокрема під час кожночасних виборів. З багатьох наших громад і з багатьох ділянок нашої діяльности можна навести вже безліч конкретних прикладів цієї переконливости долярових і людських чисел УНСоюзу.

Тим часом це навіть не повних десять відсотків нашого потенціялу в організаційному відношенні. Якщо людські числа УНСоюзу вже сьогодні переконують, то можна собі легко уявити ту його переконливу силу для нас, як громади, і для багатьох з нас, як одиниць, коли б це число було бодай вдвоє більше. Сьогодні можна почути: як це так, що президент Америки приймає представників жидівської, польської чи іншої етнічної групи, а як з українцями? Відповідь найпростіша: числа! Очевидно, що важливе те, скільки нас є, але куди важливіше, щоб ми „встали і були пораховані".

Це й є одним з головних завдань кожночасної організаційної кампанії УНСоюзу. Покійний д-р Лука Мишуга в останньому своєму редакційному звіті на Конвенції УНСоюзу в 1954-му році, говорячи про УНСоюз та його публікації, закликав робити все можливе, щоб ці установи піднялися ще вище й ще ширше розгорнули свої крила, бо „чогось більшого, вартіснішого і впливовішого ми на цій землі вже не збудуємо". І це повинно стати щоденним дороговказом і заповітом для кожного, хто дбає про себе, про свою родину, про свою громаду та про свій нарід, щоб допомогти здобути належне йому місце під сонцем.

В. Ткач

ПОМІЖ МОСКВОЮ ТА ІЗРАЇЛЕМ

Уже кілька місяців тому в пресі з'явилися чутки про те, ніби то і Москва і Ізраїль шукають можливости дійти до якогось порозуміння і направити взаємовідносини. Існували навіть припущення, що прем'єр Ізраїлю Голда Меїр відбула таємне побачення з відпоручниками совєтського уряду під час свого перебування у Фінляндії, але це було офіційно заперечене в столиці Ізраїлю.

Є ще інші познаки, і то такі, які вказують, що це, властиво, Москва хотіла б зменшити загострення з Ізраїлем. Наприклад, те, що від деякого часу совєтські громадяни жидівської національности почали — хоч і з великими труднощами і не масово — одержувати дозвіл на виемігрування до Ізраїлю. Тепер же маємо найновішу відомість, що Голда Меїр має відбути на початку травня подорожж до Румунії на запрошення тамошнього прем'єра. Ціль цієї подорожі — розмови на тему можливого посередництва румунського уряду в конфлікті на Близькому Сході.

Правда, провідник комуністичної Румунії Чаушеску має нібито посередничати поміж Ізраїлем й арабськими державами (а не поміж Ізраїлем і Москвою), що ставлять у зв'язок з недавньою подорожжю Чаушеску до деяких арабських держав, а спеціяльно до Єгипту. Проте, ледве би таке посередництво без відома згоди Москви могло до чогось позитивного привести. До того ж подорож прем'єра Ізраїлю збігається в часі з недавно проведеною в Румунії „чисткою", в якій дехто вбачає бажання Румунії ліквідувати свої конфлікти з Москвою.

Який інтерес мала б Москва у відпруженні відносин з Ізраїлем і чому, справді, вона пішла на деякі поступки щодо еміграції своїх громадян - жидів до Ізраїлю? Відповідь на це неструдна: Москва боїться сили. А силою є не так Ізраїль, як міжнародні жидівські організації. Рішучі протести жидів всіх країнах західнього світу проти переслідування жидівського населення в СССР, антисовєтські виступи жидівських діячів, виступи проти політики СССР різних політичних діячів в самому Ізраїлі, а в не останній мірі й рішуча постава жидів у самому СССР, — все це, мабуть, показало Москві, що вона взяла „фальшивий курс". І тому й посипулися запевнення з Москви, що в СССР немає жадного антисемітизму (виступають там, мовляв, тільки проти сіонізму), прийшло до дозволів на виїзд до Ізраїлю, а тепер, можливо, починаються і якісь закулісові дипломатичні потягнення в напрямку відпруження з маленькою, але безстрашною державою Ізраїлю.

Та чи ці всі ознаки свідчать про щирість Москви в справі шукання відпруження з Ізраїлем і з міжнародними жидівськими організаціями? Чи не є це тільки доказом того, що Москва зайшла задалеко і відчуває це? Чи не шукає вона й тут, як завжди, коли знайдеться в скруті, отої своєї знаменитої „передишки"?

Москва не перестає запобігати перед арабськими державами. Отже, тяжко припустити, щоб ціною замирення з Ізраїлем вона відмовилась давати всебічну підтримку арабським державам. В Альжирі, в Лібії, в Ємені, в Сирії, в Ливані, а насамперед у Єгипті Москва виявляє велику активність. Саме на початку квітня Косиґін відбув подорож до Іраку, що закінчилася підписанням договору приязни поміж СССР і Іраком.

Для СССР є надзвичайно важливим простір, який лежить поміж Середземним морем та Індійським океаном. Так само для нього дуже важливими є ті бази, які він здобув у цілій низці арабських держав над Середземним морем. І тому „приязнь" з арабськими державами для Москви куди важливіша, ніж „відпруження" відносин з Ізраїлем. Арабські ж держави не виявляють — принаймні покищо — жадного бажання замиритися з Ізраїлем. І якби дійшло знову до збройного конфлікту поміж Ізраїлем та арабськими державами, то СССР буде знову по боці арабів, а не Ізраїлю — інакше арабські держави випросили б" від себе большевиків.

Це те, що, на нашу думку, ніколи не повинні забувати ні державні мужі Ізраїлю, ні міжнародні жидівські організації. І ще одне: як Москва не відхрещується від антисемітизму, але цей останній ввійшов уже в саме, так би мовити, нутро совєтського режиму. Тоталітарно - диктаторський режим має спроможність стримати на деякий час хвилю антисемітизму, але він так само швидко може її відновити, тим більше, що нинішній антисемітизм в СССР керований і підсичуваний згори самою владою.

На наш погляд, жидівське населення в СССР — це такий же поневолений народ, як і всі інші: українці, білоруси, кавказці й інші. А тому виходу для Ізраїлю і для міжнародного жидівства треба шукати не в можливому відпруженні з кремлівськими диктаторами, а в спільній боротьбі з іншими поневоленими народами за повалення т о т алітарного комуністичного режиму і колоніяльної совєтсько - російської імперії.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, а нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

Омелян Пріцак

УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРА В ГАРВАРДІ

(3)

При тому кожен російський режим, білий чи червоний, заздрісно стежив за тим, щоб не допустити до розвитку самобутньої української високої літератури. З другого боку, навіть як все таки катакомбна, українська висока література стала фактом (зокрема через медіюм галицького П'ємонту), силою традиції школи носії цієї української літератури часто - густо були виховані на російській літературі або вживали російських перекладів як вікна в літературну Европу.

Тому не диво, що у 20-их роках, в часах нашого „Розстріляного Відродження", клич професора клясичної літератури Миколи Зерова „Ад фонтес!" („До джерел") зіллявся в одне із гаслом українського комуніста Миколи Хвильового „Геть із гегемонією Москви у літературі" та „курсом" на психологічну Европу, Европу Данте, Европу Фавста та Европу Вольтера, без московського п о с ередництва.

Хоч університети займаються наукою, але вони мусять рахуватися також з дійсністю і звертати увагу на навчання, на потреби фахового підготування спеціялістів у першу чергу в ділянках, на які є запотребування. Як у цій країні, так і в Европі, у департаментах чи семінарах слов'янських мов і літератур домінують (і, мабуть, ще довго домінуватимуть) російська мова і література. Це ясно, бо Росія чи СССР займає одне з чільних місць у світовому укладі сил і знання російської мови та літератури є потребою дня. Це — конкретний факт, який не мусить бути плодом такого чи іншого стилевого москвофільства даного університету чи департаменту. Не раз українці, активні в українській н а ц іональній роботі, є головами таких департаментів чи семінарів, і не можуть не робити того самого.

Отже, студенти департаменту слов'янських мов і літератур мусять в першу чергу вивчати російську мову і літературу, при чому це роблять звичайно в ізоляції від теорії літератури і світової літератури, яких у даному департаменті не вивчають. При фаховому навантаженні у своєму департаменті студент - славіст - літературознавець не має контакту з тими департаментами, де не філологію, а літературу поставлено на чолі структури. Все, що він дістане з теорії літератури, є тільки те, що вкладається в систему росту й упадку російської літератури XIX-XX ст.

Не хочу тут заперечувати високих осягів російської літератури, головно у XIX ст., з якою я знайомий і яку об'єктивно оцінюю там, де це потрібне. Але українське літературознавство поза Росією чи СССР має свої цілі, — воно мусить ставити на першому місці літературу все таки українську, а не копіювати ситуацію в краю, де все робиться, щоб любити ближнього, а забувається про те, що для правдивої любови до ближнього передумовою є любов до себе.

Крім того українство в Америці чи Европі повинно нарешті реалізувати гасла Зерова - Хвильового і мати безпосередній контакт з духовістю Заходу, без посередництва і окулярів Москви.

Нарешті ще один дуже важливий момент. Першою високою літературою українця в Америці, з якою він зустрічається у школі, є література англійська і американська. На цих літературах він учиться пізнавати красу і техніку мистецтва слова. Також коли американець - студент вивчає чужу літературу, все одно чи він не українського роду чи українського походження, він міряє вартості даної літератури критеріями, заснованими з літератури англійської чи англомовної.

Отже, щоб подати студентові чи дослідникові притаманности української літератури, спеціяліст мусить добре знати англійську літературу, розуміти і вживати її код.

А студентові української літератури вивчати англійську літературу в системі слов'янського департаменту, обвантаженого його специфічними фаховими вимогами, прямо неможливо.

Коли підсумувати сказане вище, приходимо до ясного висновку, який треба висловити зрозуміло і недвозначно з повною відповідальністю за кожне слово: якщо у вільному світі заходами вільних українців твориться катедра українського літературознавства, їй нема чого шукати місця у системі слов'янського департаменту.

Де ж місце українському літературознавству?

Літературознавство — це в першу чергу наука про мистецтво слова із своєю власною теорією, методологією, цілями й потребами.

Усі слов'янські департаменти в Америці й Канаді виросли, як згадано, з філології і мовознавства, часто російського. Там теорія літератури та англійська (американська) література як медіюм не мають батьківщини і не розвиваються, як і в Росії, країні їхньої головної уваги, де принаймні 50 років свіжа, незалежна літературознавча думка не існує, і тому не доходить до департаментів славістики.

Якщо українська література є самостійним виразом української духовости, тоді українське літературознавство мусить мати відвагу і можливість бути у безпосередньому контакті і лицарським змагу з великими світовими літературами — англійською, французькою, німецькою, еспанською, італійською тощо.

Для студентів, пізніших дослідників української літератури, основним є знання теорії літератури та англійської літератури, як вихідчої бази і медіюму, — крім того знання конкрет-

(Закінчення на стор. 5-ій)

Леся Лисак

ЛИЦАР — ПЕРЕМОЖЕЦЬ

Ще у сиву давнину, коли український нарід був вільний, бо мав ще своїх лицарів - оборонців, вибрав він собі його за свого Патрона. Його ім'ям називали храми, і ті пишні, величаві, і ті невеличкі, скромні. Прегарне було ім'я цього українського Небесного Лицаря: Юрій. Звали його Юрієм Переможцем.

Зрозуміла це річ, бо, поруч символу доброти і милосердя — святого отця Миколая — мусів ще бути другий символ — символ переможної боротьби добра із злом. А був ним шляхетний Лицар, якого нарід уявляв собі в пишній одежі на буйному білому коні. Так і змальовували його на іконах і в золочених та сріблених соборах, і в скромних дерев'яних церковцях по селах. Так нарід полюбив свого Патрона, що колись майже у кожній сільській хаті між образами святців пишався Лицар на білому коні. Пам'ятаєте ті образи з дитинства? Баский кінь наступає на страшенну зміюку, а Лицар у багряному плащі пробиває зміюці голову? Так уявляли собі прості люди перемогу Добра над Злом, перемогу Справедливости над ворогом. Не дивно: щоб боротися з лихом — треба мати приклад. Треба мати якийсь символ перемоги.

Символом був святий Юрій. Леґенда, стара як християнство народу, прийшла десь із сходу і вкоренилася. Прекрасна вона була і потрібна. Напевно не припадково назвали барокову святиню у Львові Храмом святого Юрія. І напевно не припадково постала пісня, яку співають і досі:

Нам поможе святий Юр
і Пречиста Мати
Слави здобувати.
Ой, чи пан, чи пропав,
двічі не вмирати,
Гей, нумо, браття, до зброї...

Ціла Україна його звеличувала. Перескочив на білому коні святий Юрій маленьку річку Збруч. Начебто ніколи її не було. Співали йому пісень і запорозькі козаки, і ставили йому свічки у храмі львівські цехові братчики. Стояла навколішки перед образом святого Юрія і старенька бабуся на Полтавщині, і дивилося на його образ з подивом дитинча в галицькому селі. Якщо говорити про єдність, то чи не зосереджувалася вона біля Лицаря - Переможця?

Так тісно пов'язався він із життям народу, що й народнє прислів'я віддало йому свою данину: „На святого Юра сховається в житі кура". Тобто радість, що коли припадає день святого Юр'я — вже буяють зелені збіжжя, вже височенькі вони. А це теж символ, бо коли нарід живе хлібом, що його плекає власними руками, то заповідь добрих жнив — означає добробут.

Чимало батьків на Україні христили синів цим гордим, красним ім'ям. Хто перелічить, скільки було у нас Юріїв? Чи тому, що батьки прагнули, щоб їхні сини були такими відважними, сильними і вміли перемагати зло, як Лицар на білому коні? А що вже й говорити про гуцульські гори, де жило тверде плем'я, що не признавало с л а бодухів? Там, на зеленій Гуцулії, празник святого Юрія не поступався празникам Воскресіння і Різдва. Здавалося б, що там святий Юрій сходив у травневу ніч з ікони і тріюмфально об'їздив зелені полонини. І, може, навіть дехто його бачив у своїх мріях, і тому так сильно у нього вірив.

Можна згадати із гіркістю, що московський сусід пробував був украсти в нас переможного святого, як, зрештою, крав у нас усе, що було наше споконвіку. Переназвавши його „Георгієм", хотів і собі похвалитися, що „вони тоже православні". Та народна мудрість завжди відрізняє брехню від правди. Злодія нарід завжди пізнає.

... Скільки це століть українське вояцтво йшло у бій із візією Лицаря-Переможця в думках, із піснею про святого Юрія на устах? Скільки століть він є символом нашої нескореності?..

Нищать тепер совєти на Україні все, що нагадує про боротьбу за наше право на волю й окремішність. Нічого нового під сонцем: так само нищили московські царі й сатрапи бойовий дух предків. Та не знищили. І ці, теперішні, не подолають. Хоч і руйнують храми, де молилися предки до Переможця, хоч і насміхаються з народної віри у поміч доброго та справедливого Лицаря. Ще у якомусь музеї гляне молодий українець на образ святого Юрія і відчує, що перед тим образом стояв його прапрадід. Бачите, є така річ, як „поклик крови".

А у вільному світі властьімущі зробили ревеляційне відкриття (тепер мода на всякі ревеляції): святий Юрій не був святим. А якщо не був, то й молитися до нього не потрібно. Був собі десь колись якийсь лицар, що „через помилку" попав серед святців.

Відкриття — добра річ, коли вони підносять на дусі, коли додають сили й бадьорости. Але бувають відкриття не корисні і не в пору. Цікаво, кому і яка користь з того, що у світі де й так нищать ідеали, стало менше одним шляхетним символом?

Бувають і сухі параграфи, які для народу несприятливі. Зокрема, коли нарід дорожить своєю традицією. Традицією, спертою на вірі у перемогу добра над злом, справедливости над брехнею і кривдою. І тому Лицар на білому коні, який переміг зміюку — дракона, завжди буде із своїм народом.

Екуменікус

КРИЗА В УКЦЕРКВІ ТРИВАЄ

(2)

Відомо, н а п р иклад, що Папа Іван XXIII сам святив покійного кардинала Кусєу на єпископа, але подбав і сам святитель, і тоді ще Східня Конґреґація, щоб це було в східньому обряді свяченого єпископа (і по грецьки!). На нічого подібного не звертали увагу 13 лютого в Базиліці св. Петра. Там доведено ще раз, що в Католицькій Церкві деякі обряди мають першість. Шкода, що автори пресового комунікату не подали, а коли вперше в історії святили латинського єпископа за нашим обрядом ...

У цьому зв'язку важливо вказати також на обставини довкола створення нової єпархії св. Івана Христителя в Куритибі. На двох Синодах нашої Церкви говорилося про встановлення єпархій. Тільки ніхто з українців не бажав творити суфраганної єпархії при Куритибському римо-католицькому Архиєпископові. Вже краще було мати екзархію, як тепер єпископа, ніби „ординарія", але включеного до бразилійської церковної провінції. Вже, на щастя, давно ми призабули про різні „суфраґанства" а тут нагло Східня Конґреґація знову пригадала собі цю інституцію і застосовує її до нас. Цікаво тепер знати, чи Куритибський римо-католицький архиєпископ у цьому зв'язку мав би стати членом нашої ієрархії, Архиєпископського Синоду, або навіть хоч тієї куценької конференції, яку ще з г а д у є „Аннуаріо Понтіфічіо"?

Тактика „діли й пануй"

Крім суфраґаній зазнали ми ще й і н ш и х суперримських леґалістичних заходів. Варто пригадати прикру справу з Владикою Василієм Гопком на Пряшівщині, який живе і душпастирює у своїй єпархії, а її ординарієм зробили священика-словака в особі о. Яна Гірки.

Пресія на наших єпископів на окремі установи та монаші Чини далі існує. В цьому зв'язку згадуємо і відбуту минулого літа Капітулу Чину Сестер Василіянок, на якій Східня Конґреґація з допомогою Чину Отців Василіян вчинила своєрідний переворот. Тепер довідуємося, що все було зроблено мало духовними методами, а саме матеріяльною допомогою деяким біднішим провінціям, щоб вони тільки голосували за кандидатку Конґреґації. Останній залежало на тому, щоб майбутній провід цього жіночого Чину знаходився в руках таких сестер, які підтримуватимуть К о н ґ р е ґацію та прихильних їй є п и с к опів проти Верховного Архиєпископа і Синоду.

Східня К о н ґреґація, як безпосередній зверхник Малої Семінарії в Римі, також наставляє українців ченців салезіян проти Верховного Архиєпископа. Ця група українських салезіян, що ще донедавна мала надію створити українську вітку та виконувати першорядну ролю у вихованні молоді, нині поділена саме з ініціятиви Східньої Конґреґації. Прихильників Верховного Архиєпископа і тих, що бажають вести салезіянську установу більш незалежно, усувається. Ведеться розгра на людських амбіціях, обіцянках якихось підвищень. А у висліді це — низька маніпуляція, яка, мабуть, вкінці доведе до повного ослаблення салезіянської у к р а їнської громади й ліквідації Малої Семінарії. Хоч у ній тепер цілком монопольно радить Східня Конґреґація, можливо такий кінець цієї української середньої школи і бажаний Ватиканові. Але була б велика шкода, бо ця школа виконує корисну ролю, зокрема відколи заходами Верховного Архиєпископа визнано їй право публічности і признається її матуру.

Отож, глибоко поділено нашу українську католицьку громаду в Римі і поза Римом на тлі: хто з Ватиканом, а хто з Верховним. Чин Отців Василіян від початку став уповні за політикою Східньої Конґреґації. Осторонь від Верховного Архиєпископа стояв за порадою Конґреґації і сестричний Василіянам Чин Сестер Служебниць. На останній Капітулі Сестер Василіянок зроблено все, щоб досягти свого. Східня Конґреґація розпоряджала монашим чином, його статутами й правами, як підпорядкованою їй власністю. Ясно, що в не одної черниці це викликає поважну кризу сумління і авторитету.

Податлива також наша сторона

Не можна все приписувати зовнішнім чинникам і в усьому бачити вину лише Східньої Конґреґації. Її чинники діють так, як це їм найкраще відповідає, щоб зберегти владу. Але винні й ті з рядів Української Католицької Церкви, які цьому сприяють, чи то свідомо вислужуючись, чи зі страху перед припиненням подачок, чи ж хоч би в ім'я фальшивого зрозумілого авторитету чи просто таки з коньюнктури.

При всій пошані до наших Владик треба ствердити, що є між ними такі, які беруть участь в Синодах, виголошують гарні промови і заявляються за Патріярхат і помісність, а водночас не можуть зробити й одного незалежного кроку без провідної палички Східньої Конґреґації. Вони — це ті, про кого говориться, що стали „більше папськими, як сам Папа". Може серед Владик ідеться не стільки про відкритих противників помісности та юрисдикції Верховного Архиєпископа, як про невтральних, суперуважних, які бояться Східньої Конґреґації. Ці Владики не дають належної підтримки, не переводять у життя синодальних постанов, індиферентні до розвитку установ заснованих при Верховній Архиєпископії. Якщо б збоку цих Владик була співпраця, то напевно університет мав би більше студентів, напевно були б співпрацівники в Музеї, Архіві, а може було б і більше кандидатів до Чину Студитів. Якби Владики хотіли підтримати й заступитися за наші права, то не взяли б участи в демонстративно протиукраїнських свяченнях еп. Єфрема Кривого.

За деякими Владиками йде і частина їхнього священства. На жаль, і наше духівництво не займає ясного становища. Священиче Товариство св. Андрея постало для того, щоб скріпити нашу Церкву, розпочати її віднову і повернення до славних східніх традицій. Але, як знаємо, більшість єпископів дивиться кривим оком на діяльність цього Товариства. Не виключене, що можуть бути в окремих випадках і санкції проти активніших священиків. В кожному разі, відтинок священства є нашою Ахіллесовою п'ятою, і треба все зробити, щоб його скріпити.

Яким би не було активним мирянство, але й воно є ще лише рухом у нашій Церкві і не віддзеркалює цілости українського віруючого Божого люду. Ще в нас панує тип сакристійного мирянина. До того наш мирянський рух діє доривочно, відрухово, радше дефензивно і „компанійно", а не солідно, глибоко, послідовно, відповідально і церковними методами, щодо яких — правда — можна мати різну думку. Пора також на переорієнтування мирянської дії. Треба відповідальним діячам і речникам мирянства знайти для себе властивий форум, відділити політичне і суспільне від церковного, боротися за слушні справи всередині, а не тільки бути маргінесовим явищем у нашій Церкві.

В і д повідальність за те, щоб дати новий напрям нашому мирянському рухові,

(Закінчення на стор. 5-ій)

Культурні імпрези в Боффало

Вечір молодечої самодіяльности влаштували 2 Відділи Союзу Українок (49-тий і 97-мий) у неділю 13-го лютого, в залі української парафіяльної школи. Громадкою малят та старшої молоді „командувала" чи радше вела програму Ніля Стецьків. Перед очима приявних на залі пописувалися своїми точками й ці найменші зі світлички 97-го Відділу СУ і щораз старші аж до двох студенток, що закінчили [illegible] У програмі були: виставка — сценка „День в садочку", яку виконали діти світлички, деклямації, спів, гра на інструментах (клярнет, флейта, скрипка, фортепіян, акордеон) і два танки. Усіх точок було аж двадцять дві, а всі виконано по спроможности і якнайкращому бажанні виконавців. Вечір відкрила культурно-освітня референтка СУ п-і Ст. Гаврилюк, а по закінченні програми голова 49-го Відділу, п-і Паньків, вона подякувала виконавцям за виконання програми, а публіці за приявність.

Такі вечірки варто влаштовувати частіше, щоб дати нагоду молоді виявити свої таланти і працю в різних ділянках мистецтва та заохотити їх до дальшої праці. В укладанні програми треба звертати більше уваги на музичні точки українських композиторів, щоб дати нагоду й виконавцям і публіці познайомитися з творами українського мистецтва.

У неділю, 20 лютого ц. р. відзначила боффалівська громада 80-ліття народження нашого Архипастиря Кардинала Иосифа, Богослужбами в українських католицьких церквах міста і околиці, а після полудня святковим концертом-академією в залі „Дніпра". Програму відкрив українською та англійською мовами адвокат Богдан Гарасим, а основну доповідь про життя, працю і заслуги для Української Церкви і нації Ювілята сказав о. М. Берко з Канади. В програмі рецитувала Пролог до „Мойсея" І. Франка, Леся Лисак, була збірна деклямація поезії Л. Храплиної у виконанні двох пластунок і двох сумівок (Л. Вітрик і Н. Була та О. Сайкевич і Г. Пруц) та виступ чоловічого хору „Бурлаки" під диригентурою п. Ю. Лаврівського („Почаївська Мати Божа" — М. Леонтовича і „Через поле широкеє" — Д. Котка). Наприкінці о. д-р П. Івахів відчитав текст привітальної телеграми, яку вислано Достойному Ювілятові, а хор відспівав Йому „Многая Літа".

Снігова завія була причиною малого числа приявних, вона, мабуть, і спричинила неприявність церковного хору з Блек-Року, який мав точку в програмі. Сцена була оформлена п. М. Борачком, програмка цієї імпрези, хоч гарно виконана, але мала деякі похибки в тексті.

У програмі совєтських і східньо-европейських студій тутешнього університету відбувся в суботу 26-го лютого, в одній з концертових заль учительського коледжу, вечір присвячений українській і чеській музиці. Виконавцями були члени музичного Відділу тутешнього університету, а інспіратором української програми з рамени Відділу УККА була п-і Віра Вількош, лекторка української мови в учительському коледжі. В українській частині програми були три скрипкові твори Василя Безкоровайного („Спомини з гір" і дві „Думки"), які виконали скрипаль П. Салаф і пяніст Р. Шілдс та чотири сольоспіви (М. Лисенка „Минають дні", Майбороди „Думка", Стеценка „Сонце заходить" і Людкевича „Огні горять" — усі до слів Тараса Шевченка), які відспівав проф. асист. тутешнього вокаль. університету Л. Богуе при фортепіяновому супроводі пяніста Шілдса. Співак співав пісні з українським текстом, і хоч він української мови не знає, у його виконанні пісень і в дикції було це майже не замітне. Чеську музику заступлено твором Дворжака „Думки", який відограно тріо (скрипка — Д. Вейлерштейн, челльо — П. Кац, форт. Р. Шілдс) та „Поемою" для віолі й фортепіяну, атональним твором сучасного чеського композитора Гуси, який відограли И. Левін (віоля) і Р. Шілдс (фортепіяно). Коротку інформацію про твори української музики подала п-і Вількош, а про чеські — п. И. Левін.

Виконання усіх точок програми було на високому мистецькому рівні, так як виконавцями були музики-фахівці.

Української „музиколюбної публіки на залі було не багато.

О. З.

65-ліття Дмитра Нитченка

Хто цікавиться українською закордонною літературою, тому відоме прізвище чи літературний псевдонім Дмитро Чуб. За ним „приховався" високий і стрункий у свої 65 років Дмитро Нитченко, полтавець, письменник, педагог і організатор українського шкільництва у далекій Австралії.

Селянський син, який здобув вищу освіту в Харкові, він замолоду писав поезії, працював у Державному Видавництві України, і — як згадує ред. Вячеслав Давиденко, часто мав справи у харківському видавництві ЛІМ — „Література і Мистецтво". Там познайомився з С. Васильченком, О. Варавою, здружився з письменником-стилістом Аркадієм Любченком, який так передчасно зійшов у могилу на чужині... Дмитро Нитченко багато читав, докладно ознайомився з українською літературою та в перекладах із світовою, писав і друкувався в газетах і журналах, головно для дітей і молоді. Хотів-не-хотів (напевно ні), у 1941 р. його забрали до совєтської армії, і українська мемуарна література збагатилася цікавою книжкою-спогадом „В лісах під В'язьмою". Вирвавшись на волю, переїхав з родиною до Львова, згодом до Кракова, потім ще далі — до Німеччини, а звідти в 1949 році аж на край світу — до Австралії.

З української австралійської преси та з книжок у книгарнях знаємо, що Дмитро Нитченко-Чуб зорганізував і поставив на зразковий рівень українське шкільництво в Австралії, тісно співпрацюючи з СУОА — Союзом Українських Організацій Австралії через УЦШР — Українську Центральну Шкільну Репрезентацію. Та це тільки частина його різноманітної діяльности. Дмитро Нитченко зредагував у Австралії кілька українських збірників, працює з творчою молоддю, пише статті до преси, виступає на літературних вечорах, з доповідями на громадських святах тощо. Тепер він викладає в Рідній Школі в Нюпорті, районі Мельбурну, став членом НТШ, належить до Об'єднання Працівників Літератури для Дітей і Молоді.

Громадянин Дмитро Нитченко не розминається у своїй діяльності з письменником Дмитром Чубом. Не все, що написав, уже опубліковане, бо від родини можна відривати гроші, але не всі. Не опубліковані його важливі спогади „Підсовєтська дійсність 1930-х років", збірка статей, книжка спогадів про зустрічі з письменниками, мистцями та ін. діячами української культури. І справа, звичайно, не в „такій долі", а в нашій громаді, в стані нашої культури в діяспорі. Дотепер вийшли, крім книжки спогадів „У лісах під В'язьмою", збірка оповідань „На гадючому острові" (1953), збірка з цікавими описами, дуже новими в українській літературі „Це трапилося в Австралії" (1953), збірка розповідей для дітей „Вовченя" (1954), два видання популярно написаної і популярної серед читачів книжки „Живий Шевченко", можливо, й інші книжки. До нині автор не мав серйозного розгляду його творчої праці, хоча й належить до еміграційного об'єднання письменників „Слово", яке щороку друкує великі збірники. Це вартий уваги письменник і варта щирої пошани людина. Добре схарактеризував Дмитра Нитченка — Чуба Василь Онуфрієнко у „Вільній Думці" ч. 10/1972 — „Людина творчої праці".

Леонід Полтава

Промоція д-ра Івана Овечка

У відповідь на рекомендацію департаменту чужих мов і деканату дотеперішнього викладача університету Північного Колорадо д-ра Івана Овечка підвищено 18-го квітня 1972 р. стейтовою Колегією до асистент-професора цього університету.



Проф. д-р Іван Овечко

Д-р Іван Овечко, колишній довголітній співробітник „Свободи" і дописувач до багатьох інших газет у Південній Америці, ЗСА і Канаді та співредактор тижневика „Вільний світ", в результаті студентських опитувальних анкет у згаданому університеті здобув одну з найвищих оцінок своєї праці студентами у Відділі чужих мов.

Принагідно д-р І. Овечко виступає також із доповідями для студентів і професорів університету на різні теми, включно з темою української проблематики. Він — член пресового Комітету, що керує всіма студентськими публікаціями при університеті, дбаючи про журналістичну етику, призначення редакторів та розподіл фінансів для різних видань — газет, журналів, річників і т.п.

Завдяки д-рові І. Овечкові, який викладає також російську літературу в університеті, програма цього курсу побудована так, що, заведений у багатьох підручниках період „Слова о полку Ігоревім" як період російської літератури, трактується, як і належить, періодом української літератури доби Київської Русі з усіма потрібними до того поясненнями і студіями.

Позаминулого року, завдяки д-рові Овечкові в американському університеті, кілька десятків українців із Денверу під кер. інж. М. Кальби, головного радного УНСоюзу, мали нагоду виступити в цьому університеті зі своєю спеціяльною мистецькою програмою, яка була попереджена інформаційною промовою професора про Україну, українську національну відрубність — самостійність, культуру, традиції і прагнення українців до волі. Пізніше частина тієї ж групи і під тим же керівництвом узяла участь з мистецькою програмою і під українським прапором у відзначенні 100-річчя м. Грилі, де знаходиться названий університет.

Живучи за понад 50 миль від Денверу, проф. д-р І. Овечко по змозі приймає також активну участь в українському громадському житті цього міста. В останньому часі він був активний в ініціятивних заходах щодо підготови на всьому Заході ЗСА до відзначення 50-річчя Українського Вільного Університету, як і взяв активну участь в ювілейних відзначеннях УВУ в Колорадо.

Н. Н.

„Чорноморець" у „Свободі"

Джерзі Сіті. — Середнього росту, міцно збудований чоловік на ім'я Степан відвідав редакцію „Свободи" і при тому полагодив справи своєї родини в УНСоюзі. Живе п. Степан у Ню Джерзі, ще три роки тому жив із дружиною й малою дитиною в Чехо-Словаччині, а 15 років тому прибув до ЧССР з далекого й важкого заслання. Він — один із вояків УПА, псевдо „Чорноморець", який через зраду потрапив до московського полону ще в 1944 році й був відразу ж засуджений на далеке заслання в Сибіру.

П. Степан родом із Закарпаття і, який надзвичайний збіг обставин — колишній студент д-ра Луки Луціва в Учительській семінарії у м. Самборі. На жаль, ред. д-ра Л. Луціва в редакції не було, він на пенсії, хоча іноді й відвідує своїх колеґ по праці.

Десять важких років провів п. Степан в сибірських таборах смерти — на Печорі, на Воркуті, а потім ще 2 роки в Казахстані, в „Джезкасґанському спецлаґері" під постійним наглядом КҐБ. Там мусів зголошуватись до міліції, не мав права нікуди виїздити, а коли б порушив „закон", то дістав би ще 25 рр. додатково... „Якщо б не мій фах електрика, ніколи б не вийшов з того червоного пекла, хоч воно й серед снігів", — сказав наш Гість. Ще в таборах на Печорі він зорієнтувався, що не вийде звідти живим, якщо не візьметься вивчати якогось фаху. П. Степна з дитинства цікавився технікою, електрикою, і в таборах він почав вивчати електросправу у вихідні дні. Через якийсь час уже мав знання, необхідні для електромонтера, і в тій ділянці найбільше працював по таборах. Його спогади з тих часів варті уваги письменників і окремої книжки чи й книжок.

Батьки п. Степана колись бували на заробітках в Америці й повернулися на Закарпаття. Формально він був громадянином Чехо-Словаччини. На тій підставі вдалося, після відбуття реченця засуду, репатріюватися до ЧССР в 1955 році. Там він працював на заводах електричної апаратури, телевізорів, радіоприймачів і закінчив Промислову школу, яка дала йому добрі знання та диплом-дозвіл на ремонтування телевізійних і радіопаратів, холодильників і всього, що рухається чи працює з допомогою електрики.

Під час початкових реформ А. Дубчека в Чехо-Словаччині знайомий чеський чоловік подбав про офіційний дозвіл, і так п. Степан виїхав до ЗСА на одномісячну візиту в 1969 році, а через два тижні прибула і його дружина з такою ж „одномісячною візитою" та дитиною. Друга дитинка народилася вже в ЗСА, вся родина записалась до УНСоюзу. Поселившись у стейті Ню Джерзі, п. Степан працював три роки на японській фабриці телевізорів та електронічних частин. Але в тій фабриці відбулися великі скорочення робітників, і так довелося людині, яка зазнала вже немало труднощів у житті, ще раз із ними стрінутись. Очевидно, не був би п. Степан „Чорноморцем", щоб „пропасти". „В Америці це, мабуть, і не можливо", каже він, однак тимчасовими приватними направами телевізорів далеко з родиною не зайдеш.

Що робити, куди звернутись? Як член УНСоюзу п. Степан одержує „Свободу" — отже, до „Свободи". У висліді цих відвідин у щоденнику з'явилися оголошення, що п. Степан шукає спільника, який вміє направляти, або хоче навчитися направляти телевізії й ін. „електроштуки". Людині з таким минулим занадто „тісно" навіть на великій чужій фабриці, він бажає — і цілком справедливо! — мати власний „електро-бизнес"! Телефон п. Степана: (201) 488-4698.

Прізвища нашого відвідувача не оголошуємо із зрозумілих причин, адже не всі члени родини перебувають у країнах Вільного Світу. (п.)

„Гетто, українознавство та раціональне використання часу"

Заходами батьківського кружка Школи Українознавства при Т-ві „Самопомочі" у Ню Йорку д-р Марта Богачевська - Хомяк виголосила доповідь на повище згадану тему. Прелеґентку представила Надя Шміґель, відзначивши, що Марта Богачевська - Хомяк здобула докторат на Колюмбійському університеті. Тепер викладає в Мангетенвіл коледжі і заразом працює над новою книжкою про російську інтеліґенцію.

Прелеґентка заявила, що ціллю її доповіді є стимулювати дискусію між батьками та застановитись над можливим переорганізуванням нашого теперішнього способу життя в нашу користь, головно в користь батьків середнього віку, 30-45 років. Багато чуємо дискусій на тему молоді: як нею не нехтувати та як передати їй українські культурні надбання. Ці доповіді спрямовані до середнього віку батьків, які, не будучи засимільовані це дуже добре знають, бо в тім дусі виросли і в тім дусі виховують своїх дітей. Проблема є та, що батьки перевантажені зайняттями, занедбують свої інтелектуальні здібності і енерґію. Тепер уся увага й відданість сконцентровані на молоді, при чому є велика тенденція молодь ідеалізувати. Діти видаються нам геніяльні, але в дорослому віці чомусь ті діти не можуть перевищити свої „ґеніяльні" поступи на рівні гай скулу. Не дуже багато з них здобуває вищу освіту, не говорячи вже про наукові осяги. Тут ставимо питання — чи варто ввесь потенціяльно продуктивний час батьків витрачати на транспорт дітей до давнтавну. Тут теж варто застановитись чи роля матерів має обмежитись шиттям костюмів на пописи, а татів на транспортацію. Нам потрібно раціонально обдумати, як корисно і рівномірно розподілити час відповідно до вартостей наших обов'язків чи бажань. Нам конечно треба цей час знайти для нашої розпорядимости. Від того залежить здобуття наміченої цілі, осягнення її залежить теж від нашої ґрадації вартостей і від спроможности відрізняти менше важливе від більше важливого. Головно, — щоб наші реакції не були базовані на емоційних захопленнях на рівні недолітків (що часто трапляється), але на раціональному обдуманні.

Середнього віку батьки, — сказала прелеґентка, — є на грані двох світів, в небезпечній позиції, між противорічними натисками відмінних потреб, світів і обов'язків. Час переоцінити наші вартості, щоб дати батькам можливість рефлексій і вільний час для творчого байдикування як теж спроможність до більших товариських зв'язків зі здоровим не-українським середовищем. „Хто знає може середнє покоління, знайде себе без безконечної метушні і його вклад в українське суспільне життя віддзеркалить нові потреби та дасть ефективний підхід до старих незмінних ідеалів, які нас всіх в'яжуть, незалежно від віку, зацікавлень, чи врешті політики".

Конкретно, прелеґентка пропонує змінити наш громадський спосіб життя у порозумінні зі всіма організаціями.

Прелеґентка пропонувала, щоб так раціонально розплянувати суботи й неділі, щоб діти і батьки, незалежно одні від других могли зайнятися корисними чи розваговими справами після власних, індивідуальних заінтересувань. Головно, щоб батьки могли віднайти й для себе час чи для творчо - суспільної праці, чи розваги, не все зв'язуючи свій час з дітьми.

Після доповіді розвинулася дискусія. Представники батьків у віці вище 45 р. закинули прелеґентці, що її плян включає нехтування молоддю, що може довести до вживання дітьми наркотиків, так як це показує досвід, стається з американською молоддю. Тим часом з українською, поскільки українська молодь має зайняття в Пласті чи Сумі, і хоч не раз змушуємо молодь до праці над собою — це дає добрі наслідки. Досвід показав, що молодь дозрівши, так само своїх дітей веде на долину міста на зайняття. У відповідь на слова прелеґентки, щоб дати вільний час батькам середнього віку на творче байдикування, було сказано, що ці батьки вже своє байдикування віджили і їм час займатися дітьми.

Батьки середнього віку з-поза долини міста вповні признавали рацію прелеґентці щодо потреби переорганізації перебування у суботи і неділі на долині міста. Були різні пропозиції, одна з них була, щоб в суботу вечір йти до церкви, а неділю залишити на родинні прогульки.

На закиди прелеґентка відповіла, що вона не квестіонує добра виховання молоді, але те, що нашою надмірною відданістю ми собі тільки робимо шкоду. Ми теж повинні бути важливі.

Зірка Маланчук-Галів

Доповідь о. д-ра Малоні в Блумінґтоні

Блумінґтон (м.к.) Мала українська громада в Блумінґтоні, Індіяна, гостила в себе, в днях 6-7 березня о. д-ра Джорджа Малоні, Ч.І., відомого нашій спільноті, зокрема в східніх стейтах, з різних виступів в обороні прав Української Католицької Церкви. Отець Малоні є директором Центру для східньо-християнських студій ім. Івана XXIII при фордгемськім університеті й добрим знатоком відносин між східніми церквами й Ватиканом. З цієї, на внесок д-ра Андрія Турчина, члена Екзекутивного Комітету, Російський і Східньоевропейський Інститут Університету Індіяни запросив о. д-ра Малоні з доповіддю про „Східні Церкви й Ватикан". Доповідь відбулась в одній з кращих заль університету у вівторок 7-го березня, о год. 7:30 увечорі. На доповідь прийшло поважне число слухачів. Доповідача представив Андрій Турчин, бібліотекар славістики й викладач предсідник зібрання. На прикладі Української Католицької Церкви в минулому й сучасному, о. Малоні яскраво змалював становище Ватикан до східніх церков, як з'єдинених з Римом так і православних, а головно російської.

Американський доповідач не змішував історичних, не вибілював того, що темне, але вірно представив нашу церкву на широкім тлі світових подій. Як добрий син Христової Церкви і ревний подвижник екуменізму о. Малоні є по стороні Української Церкви тому, що він є по стороні правди й справедливости, і проти різних затій дипломатії в Христовій Церкві. Слухачі відчули, що розв'язка справи Української Католицької Церкви є важливою пробою екуменічного руху. Вона, бо буде заохотою, або осторогою для інших церков у їхньому відношенні до Ватикану. Після доповіді відбулась надзвичайно жива дискусія, що продовжувалась і в часі скромного прийняття в Інституті.

Микола Кравчук

У МАНІТОБСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

Вінніпеґ (ДС). — У травні закінчилися іспити в Департаменті Славістики Манітобського університету. На всіх 179 студентів 22 були вписані на вищі (гонорс) курси, а 11 на маґістерську програму. В Департаменті викладали: проф. Яр. Рудницький (голова), Г. Д. Вібе, Яр. Розумний та І. Герус-Тарнавецька і лектори д-р С. Погорілий і И. Петах. У вічність відійшов почесний професор Департаменту д-р І. Огієнко (Митрополит Іларіон). В Літній Школі Манітобського університету відбудеться ц. року курс української мови й літератури (ч. 52. 125), що його вестиме проф. Яр. Рудницький. Зголошуватись до Дирекції Літньої Школи. Курс відбудеться в липні й серпні.

Виступ А. Юркова в Колюмбійському Університеті

В українській громаді Нюарку - Ірвінґтону, як теж в Ню Йорку, молодий наш співак збагачував програми українських імпрез.

Після приїзду з Арґентини, Антін Юрків поселився в Нюарку — на початку талановитий воротар - футболіст у місцевій дружині „Ч. Січі", потім співак - соліст.

26-го березня ц. р., Антін Юрків узяв участь у музичній конференції п. н. „Еволюція світового ліричного театру", і під керівництвом славного режисера театру „Кольон" в Буенос Айресі — Маріо Карльос Тройсі, наш співак-тенор виконував оперові арії: Росіні, Доніцетті, Ваґнера і Масенет. Згадану конференцію спонзорували амбасади: Арґентини й Чіле. Між добірною авдиторією були консулі обидвох країн та ряд представників інших південно-американських держав, преси і їхніх мистецьких організацій, які виявили надзвичайне захоплення українським молодим співаком.

Антін Юрків

У цій же конференції брав теж участь Микола Голодик, який виконав оперові арії: Верді, Пуччіні, Леонкавальо та Боеро. Антін Юрків є членом УНСоюзу.

О. Твардовський

Роковини Тараса Шевченка у Флінті

Заходами Управи Українського Народного Дому в Флінті відбулася 26-го березня ц. р. академія, присвячена пам'яті Тараса Шевченка. Майже вся українська громада Флінту й околиць зійшлась, щоб пом'янути свого учителя, - пророка.

Свято відкрив голова Народного Дому Михайло Нагірний. Реферат „Шевченко колись і тепер" виголосив гість із Дітройту о. прот. Ол. Биковець. Хор УАПЦ св. Андрія з Дітройту під керівництвом о. прот. Ол. Биковця проспівав п'ять пісень. Авдиторія нагородила їх оплесками. Діти: Д. Шумко, О. Савка, Д. Хомик і Тарас Нагірний продеклямували Шевченкові вірші. У підготові цього свята багато труду вклав голова Українського Народного Дому Михайло Нагірний.

Відспіванням національного гимну закінчилося свято.

Відтак місцеве жіноцтво, якому треба завдячувати це свято, очолене Марією Нагірною приготовило прийняття для гостей.

Стефан Стефанів

У парафії св. Івана Хрестителя в Нюарку

Українська католицька парафія Церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. є однією з найбільш активних парафій нашої дієцезії.

Сходини Церковного Комітету, проби церковного хору, танцювальної групи, сходини Молодечої Дискусійної групи, Апостольства Молитви, Марійської Дружини і Т-ва св. Імени, Т-ва Вервиці — це все відбувається в просторих залях під церквою і ці всі організації працюють для добра нашої парохії.

Крім вище згаданих організацій наша парохія має гарну школу й садочок, який також міститься в залі під церквою.

Та не тільки церковні організації користуються залями церкви й школи. Школа Українознавства й світличка Союзу Українок Америки, які відбувають свої зайняття щосуботи та багато інших імпрез світського характеру користають зі заль церковних і шкільних.

Церковні товариства часто уряджують розривкові імпрези, дохід з яких йде на сплату довгу, який все ще тяжить на церкві.

15-го квітня „Алтар Розарі Сосасті" влаштувало дуже вдалу „Кард Парті" в шкільній авдиторії під проводом п-і А. Хоми.

Апостольство Молитви, продовжуючи нашу українську традицію влаштовує 23-го квітня свячене зі всіми традиційними великодніми стравами, які самі членкині з великою посвятою приготовляють.

20-го травня плянується великий парохіяльний базар з участю всіх церковних організацій, як теж до участи запрошені різні світські товариства. В гарно прикрашених кіосках будуть українські вишивки, різьби, кераміка, речі різного домашнього вжитку, релігійні та багато інших вартісних речей, які можна буде набути за помірковану ціну. Не обійдеться без наших традиційних пирогів, голубців, домашнього смачного печива, кави й чаю і неменш традиційних „гат-доґів" з капустою. Спеціяльно буде зладжений і удекорований ресторан, де спокійно можна буде посидіти й погуторити, а обслуговуватимуть дівчата-студентки в українській народній ноші.

Для дітей будуть розвагові гри й забави, а також відбудеться виступ молодих талантів з нагородами для найкращих виконавців.

На закінчення відбудеться розігравка: 1972-го р. „Пінто" Форд авто, 23" кольоровий телевізор, 17-кубіковий холодильник, вакаційна поїздка до Маямі Біч, Флорида й багато менших речей, які буде можна виграти закупивши наперед, вже розіслані наперед до парохіян, квитки. Базар триватиме від 2-гої по полудні до 10-ої увечері.

В склад Комітету підготови й переведення базару входять: о. парох д-р Михайло Гринчишин, Андрій Кейбіда, Володимир Салабун, Франк Госонич, Ростислав Робак, А. Пастух, Долорес Салабун, Юлія Добош, Н. Лавук, Ольга Семенюк, Евфрозина Мартинець і сестра Неоніля.

Дооколишні парохії — запрошені на базар і між годинами 3-ою і 6-ою п. Г Мінш буде опроваджувати їх по церковних забудуваннях і пояснюватиме вітражі й мозаїку нашої церкви.

Завдяки підприємчивости Андрія Кейбіди наша парохія, вже від кількох років, переводить дуже вдалі прогульки для парохіян до Маямі Біч, Флорида. Останньо він зорганізував прогульку на острів Майорку. Тепер п. Кейбіда плянує спеціяльну 22-денну прогульку по Европі — Франція, Швайцарія, Італія, Австрія, Німеччина, Голляндія й Англія. Виїзд джет-літаком з Ню Йорку, Кеннеді летовище 16-го липня, поворот — 6-го серпня. Кошти одної особи 712. дол. (кімнати на дві особи). В цю ціну включено також охолоджувані авто-моторкади по Европі, першоклясні готелі з приватними лазничками, прохарчування двічі денно, проводирі на місцях, всі податки як також транспортація.

Друга прогулька до Маямі Біч, Флорида в листопаді ц. р. Відлет летунською лінією „Нешенел Ейрлайнс" у п'ятницю 3-го листопада увечері — поворот в суботу 11-го листопада. Кошти цієї прогульки 265. дол. від особи (кімната на дві особи).

Замовлення обмежені, тому просимо голоситись найдалі до 20-го травня до Андрія Кейбіди. Телефон 201-762-2827.

Адреса: 19 Rutgers Street, Maplewood, N.J. 07040.

Андрій Кейбіда

Видавнича праця членів НТША

Із звіту Президії Наукового Товариства ім. Шевченка в ЗСА, на пленарній сесії в дні 8-го квітня 1972 р., довідуємося про такі видання наукових праць членів НТША в останньому часі в ЗСА:

Проф. д-р Г. Лужницький і о. д-р В. Поспішил видали англійською мовою працю п.т. „Змагання за Український Католицький Патріярхат", що має до теперішньої пору свою особливу вагу.

При кінці минулого року вийшов також з друку обширний другий том проф. д-ра М. Стахова і проф. д-ра Я. Штендери п. н. „Західня Україна на переломі історії Европи", англійською мовою. Цей том охоплює, у відповідній документації, події наших визвольних змагань від початку квітня по кінець липня 1919 року. Проф. д-р М. Стахів опублікував крім того працю п.н. „Третя совєтська республіка в Україні" українською мовою.

На початку біжучого року віддано до друку спільну англомовну монографію проф. д-ра М. Стахова, проф. д-ра П. Стерча і проф. д-ра М. Чировського п.н. „Україна і европейський заколот 1917-1920 рр. „Передмову написав сенатор проф. д-р П. Юзик. Одночасно будуть опубліковані два обширні томи цієї праці, яка представляє історію відновленої української національної державности, починаючи 1917 роком, на тлі політики великодержав Заходу Европи і ЗСА щодо так званого „російського комплексу", включачи тут також Україну. В цій справі використано не лише всі дотепер публіковані джерела, розкинені в різномовних публікаціях на цю тему, але також невідомі документи з архівів українських дипломатичних представництв в рр. 1918-1920 в Парижі, Відні, Берліні і Вашінгтоні та „білих" російських амбасад у Вашінгтоні та Парижі. Цікаві і важливі є особливо документи акції французького консуля в Одесі в 1917-1919 рр. Еміля Енно, звернені проти українства взагалі і проти УНР зокрема, а також заява визначного жидівського діяча А. Ревуцького про діяльність Директорії і Уряду УНР щодо жидів і зокрема їх відношення до злочинних жидівських погромів.

Проф. д-р М. Чировський виготовив також і віддав до друку перший том своєї англомовної „Історії російської імперії". Це перша того роду історія російського імперіялізму і колоніялізму від найдавніших часів по сучасний СССР. У підготові ще два томи цієї праці, конечної для спростування різних неточностей, перекручень і промовчань у біжучих підручниках історії Росії, вживаних у коледжах і університетах ЗСА. Треба підкреслити, що автор особливо вміло використав економічну історію Московії і сусідніх націй, щоб належно насвітлити розвиток російського колоніялізму.

При кінці минулого року була ще опублікована англомовна праця д-ра Ф. Б. Корчмарика п.н. „Християнізація Европейського Сходу і месіянські аспірації Москви як Третього Риму" англійською мовою.

Дві англомовні праці монографічного характеру з історії Карпатської України заслуговують на особливу увагу. Це опублікована минулого року поважна праця проф. д-ра Петра Стерча п.н. „Дипломатія подвійної моралі". Вона в документований спосіб представляє повну історію Карпатської України від 1918 р. по 1939 р. Окремо проблему залаштункової угоди між Берліном, Будапештом і Варшавою, в справі нападу на неї в часі її державности, з'ясовує на основі мало відомих документів окрема студія проф. д-ра П. Стерча п.н. „Урядова координація операцій польських і мадярських терористів у Карпатській Україні в рр. 1938-39".

Друга англомовна монографія це праця д-ра Івана Новосівського п. н. „Буковинські українці і їх самовизначення в 1918 р." Праця ця також документована і важлива зокрема тому, що вона вповні використовує румунські джерела.

Проф. д-р М. Чубатий опублікував працю п. н. „Українська історична наука — її розвиток та досягнення". Іван Кедрин видав друком студію п. н. „Паралелі в історії України. З нагоди 50-ліття Ризького миру". Автор паралельно наводить договори гетьмана Богдана Хмельницького в Переяславі з послами московського царя, гадяцький трактат гетьмана Івана Виговського, грамоту гетьмана Павла Скоропадського з 14 листопада 1918 р., договори Начальної Команди УГА з представниками Денікіна, Варшавський і Ризький договори і ін. Цінність праці не лише в аналізі, але також у збірці повних текстів цих договорів.

Дуже цікавою студією є праця проф. д-ра Юрія Фединського п. н. „Неанглійські мови в державному законодавстві ЗСА"

Проф. д-р Володимир Трембіцький виготовив працю з історії новітньої української державности п. н. „Консулярна система УНРеспубліки".

Треба тут подати також працю проф. д-ра В. Ленцика („Журавно і Журавенщина" Богословська Академія у Львові"), проф. Лева Шанковського, о. І. Ліщинського (Рід Ліщинських і Пінковських), о. проф. д-р М. Войнара з українського права, проф. д-ра А. В. Пекара, проф. д-ра С. Горака, Святослава Гординського про українські ікони, д-ра О. Соколишина (М. Василенко — творець новітньої школи історії українського права).

З нагоди недалекого ювілею сторіччя НТШ проф. д-р Василь Лев опрацював історію Наукового Товариства ім. Шевченка п. н. „Сто років праці на службі науці і нації. 1873-1973". Ця праця появиться також в англомовній версії. Проф. Лев виготовив також з нагоди сторіччя НТШ „Бібліографію видань НТШ", Крім того проф. Лев приготовив до друку монографію про творчість Богдана Лепкого.

На літературному відтинку підготовляється англомовне видання вибраних творів Івана Франка, а саме поему „Мойсей" та інші поетичні твори Великого Каменяра. Поему „Мойсей" переклала відома поетка Віра Рич, передмова пера проф. д-ра Кляренса Меннінґа. Це репрезентативне видання с помистецьки оформлене ілюстроване та друковане на люксусовому папері. Видане фондом пані Еви Сташків та записи сл. п. В. Темчука.

В ділянці мовознавства появилася праця проф. д-ра П. Ковалева п.н. „Вступ до історії Східно - слов'янських мов", підручник для студіюючих українське мовознавство. Крім того готовою до друку є обширна праця того ж автора, на 700 сторін, п. н. „Українська фраза".

М С.

В Україні провадиться операція „Мурашка"

Київ. — Охоронці лісів, інспектори, агрономи - лісівники, а також багато учнів середніх шкіл і студентів зайняті тепер у лісах України при „Операції „Мурашка". Науковці прийшли до висновку, що ліси гинуть не тільки через понадплянову вирубування, а й тому, що мають забагато ворогів у формі різних шкідливих комах. Тому тепер провадиться всьому Совєтському Союзі „Операція „Мурашка", під час якої беруть на облік кожний мурашник у лісах та, писала „Молодь України" з 6 квітня, „дається їм надійний захист". Встановлено, що за добу один мурашник — одна родина, винищує до 20 000 комах, а за сезон — до 2 мільйонів. Операція в „Мурашник" в Україні триватиме до 1975 року.

Відзначення 80-річчя Верховного Архиєпископа в Йонкерсі

Громадський Комітет створений з ініціятиви 11-го Відділу ООЧСУ. До складу його ввійшли представники діючих в Йонкерсі товариств та організацій і поведено відповідну підготову для гідного відзначення 80-річчя Їх Блаженства Верховного Архиєпископа Кардинала Кир Йосифа, та День Ісповідности Української Католицької Церкви.

Незалежно від того, що 20-го лютого відправлено Службу Божу в наміренні Верховного Архиєпископа, то на день 27-го лютого Комітет звернувся з проханням до місцевого о. пароха шамбеляна Василя Федаша про відслуження Служби Божої в наміренні Верховного Архиєпископа. Місцевий Осередок СУМА та Станиця Пласту допильнували, щоб юнацтво двох молодечих організацій взяло участь у Богослуженнях. Нам молодшим приємно було бачити на цій Службі Божій багато парохіян місцевої парохії. Службу Божу відправив в наміренні Верховного о. сотрудник В. Білецький, а співав перший раз новозорганізований хор під диригентурою д-ра Олега Сохана.

Після обіду в залі Українського Народного Дому відбулася святкова академія - концерт при участи юнацтва СУМА і Пласту та поважного числа громадян.

Академію-концерт відкрив голова Комітету Лев Футала. Головним промовцем на святі був гість, з Ню Йорку д-р Роман Осінчук.

Виступав хорцеркви св. Івана Христителя з Нюарку під диригентурою Михайла Добоша. Солістами в хорі були Осип Стецура та Зенобія Лаврищко-Бундзяк, при фортепіяні Дозя Сиґіда. На концерті виступав баритон Осип Стецура, при фортепіяновому супроводі Романа Стецури. Старше юнацтво СУМА співало під керівництвом Марії Кіцюк. Рецитували члени Пластової Станиці в Йонкерсі пл. нов. А. Кулинич, пл. прих. М. Мороз, при фортепіяні пл. розв. Зірка Сохан, а цілість приготовила Лідія Сохан.

Сцену удекорував інж. Ярослав Баранський. Академію закінчено загальним співом — „Боже вислухай благання".

До складу Комітету входили: о. шамбелян Василь Федаш — почесний голова, Лев Футала — голова, Александер Кулиник — містоголова, Петро Ганкевич — секретар, Микола Сидор — касир. і члени: Ярослав Баранський, Лев Кокодинський, Розалія Глушко, Михайло Шашкевич, Степан Гаврилюк, Емілія Щур, Роман Глушко, Марія Кульчицька, Мирослав Футала, Ірина Микитин, Оксана Івасютин.

Комітет проводить збірку на „Дар любови і вдячности для Фонду Верховного Архиєпископа Церква в Потребі".

Учасники святкування підписали побажання для Їх Блаженства від української громади міста Йонкерсу.

Мирослав Л. Футала

Володимир Луців у мистецькому сезоні

Лондон. — Відомий з численних і успішних концертів у ЗСА й Канаді співак-бандурист Володимир Луців продовжує виступи в Англії, де живе і де українська громада вітає мистця з 25-літтям творчої діяльности. Концерти відбуваються в українських скупченнях кожної суботи й неділі, всіх разом буде 18. Після концерту для українсько-французької публіки в м. Ліль у Франції Володимир Луців дістав запрошення виступити в 1973 р. в місцевій Консерваторії та дати лекцію про бандуру. На концерті в Лондоні, спонзорованому СУБ-ом, Вол. Луців виступав з бандурою і з оркестрою, а в програмі ще брали участь Леся Луців, Ліза Барська, Марта Єикала та Стів Норберт. Володимир Луців співав пісні з клясичного українського репертуару, а також нові твори Г. Майбороди, П. Майбороди, Ж. Косми та ін. Після сезону маестро В. Луців концертуватиме восени для українців у Австралії, де дасть 6-7 концертів, спонзорувативне Союза Українських Організацій Австралії, СУОА.

Один з найбільших часописів Північної Франції „Вуа дю Норд" з 4. 15. 72 писав про виступ тенора Володимира Луцева у місті Ліль 9 квітня, в неділю, ц. р.

. . . „В залі св. Андрія перед ентузіястичною публікою великий співак Володимир Луців, що прибув з Лондону, дав високої кляси концерт української вокальної та інструментальної музики, обдарований голосом героїчного тенора, блискучим та однаково якісним в усіх регістрах, що охоплює три з половиною гами, він виконав оперні арії, думи запорізьких козаків, релігійний кант „Про Страшний Суд" та чимало народних пісень. Спів супроводжав грою на бандурі, українському інструменті, що має 38 струн. Якість голосу та його розлогість, його великий сценічний талант дозволили передати усе багатство української музики від ліризму народної пісні через героїчний трагізм дум, аж до апокаліптичних громів „Страшного Суду". Частину репертуару співак при супроводі фортепіяно пані Русель, професора у Лільській Консерваторії. Мистецька зіґлість обох виконавців була також досконалою. В обличчі стільких мистецьких багатств, запропонованих нам виконавцями, ми, французи, які об'єдналися того вечора з українськими учасниками концерту, були повні подяки". Газета „Вуа дю Норд" („Голос Півночі") ще подала, що „Фольклорну частину імпрези виконали місцеві душпастирського хору та молодь танцювальної групи з Рубе „Галичанка".

Допис доповнила велика фотознімка Володимира Луцева в жупані козацького старшини із бандурою та коротка історія бандури.

Журнал „Клемур" перепросив за помилку

Ню Йорк. — У відомому багатоілюстрованому журналі „Клемур" у Великодній період був надрукований цікавий нарис про мистецтво українських писанок, але автор, крім властивої назви, українські писанки помилково написав ще й „російськими писанками". На цю помилку зареагували багато українських читачів жураму листами, а між ними й читачка п-і Ориса Трач із Манітоби. Редакція „Клемору" надіслала їй листа з 13 квітня 1972 р., в якому перепросила за помилку, подякувала за лекцію та побіціла, що такого ляпсусу в журналі більше не буде. „Ніхто з нас не зробить у друге такої помилки", писала Маргарита Бурлин від редакції журналу: „Це була безневинна помилка, але для нас — добра лекція". П-і Ориса Трач подякувала за увагу й попрохала „Клемур" у наступному числі вияснити для читачів помилку щодо змішування понять „український" і „російський".

В Індії відкрили третій „дім совєтської культури"

Делі. — В Індії вже раніше були відкриті два „Будинки совєтської культури", зорганізовані за рахунок індуського Товариства зв'язків з СССР та, очевидно, за совєтські гроші. 19-го квітня в головному місті Трівандрамі, великого стейту Керала, відкрився третій „Будинок совєтської культури", з різними пропагандивними матеріялами. З того приводу прем'єр-міністер Індії Індіра Ґанді прислала Індійсько-совєтському Товариству дружби листа. Московська „Правда" з 20 квітня повідомила про зміст листа, в якому Індіра Ґанді „підкреслює велетенську ролю таких установ для розвитку і зміцнення співпраці між Індією і СССР".

Мгр. Роман Дяків обраний на голову Відділів УНС Вілкіс-Берської Округи

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Ольги Маліщак приступлено до вибору управи Вілкіс-Берської Округи. Вули обрані: мгр Роман Дяків — голова, Ольга Маліщак — заступник голови, Василь Стефурин і Мілдред Добрянська — секретарі, Катерина Лукач — касир. До Контрольної Комісії обрані: Євгенія Ваславська, Іван Блищак і Григорій Грозвьо.

Новообраний голова Округи мгр Роман Дяків в імені новообраної управи запевнив, що доложить всіх зусиль для виконання зобов'язань в організаційній ділянці. Він уважає, що Округа повинна відбути бенкет для відзначення ювілею союзової конвенції у Вілкс Бері, що відбулась 60 років тому. За його словами, це повинно бути першим кроком для відновлення союзової діяльности, яка колись так гарно розвивалась в тих гірських околицях. Члени управи погодилися з пляном голови.

Побажання успіхів в праці склали голові від сусідніх Округ Іван Голик, голова Скрентонської Округи, і Іван Петрунцьо, член управи Округи Твердого Вугілля-Шамокін.

Перед закінченням зборів головний предсідник Йосип Лисогір передав на руки Івана Голика, голови Скрентонської Округи, почесні грамоти для родини померлого довголітнього секретаря 280 Відділу, покійного Романа Рубльовського, за його жертвенну працю для УНС на протязі 50 років. З нагоди спільних наград обидвох Округ признано уфундувати 10 літніх грамот для дітей до 15 року життя.

Комісія цін припинила підвишку цін для 1,500 корпорацій

Вашингтон. — Голова Комісії Цін Джексон Грейсон повідомив у середу, 3 травня, що ця Комісія відкликала дозвіл на підвишку цін для 1,500 більших корпорацій за те, що вони не повідомили Комісію своєчасно про їхні прибутки. Відкликання відноситься до виданого раніше дозволу. Проте, Комісія інформує ці корпорації, що вони ще протягом найближчих п'ятьох буднів можуть направити занедбання та представити Комісії звідомлення про їх прибутки за останнього чверть року. Котра з корпорацій цього не виконає, вона буде зобов'язана скасувати будь-яку підвишку цін та повернути до тих цін, що були раніше апробовані Комісією. Податковий Уряд і Департамент Юстиції визначатимуть цивільні покарання для тих, що злегковажили б цей розпорядок. Крім того, Комісія Цін у майбутньому вже не розглядатиме подання про дозвіл на підвишку цін від тих фірм, що тепер у цьому відношенні провинилися. Комісія рівночасно повідомила, що вона не вестиме будь-якої окремої акції для контролі цін на харчові продукти, ствердивши „достаточне полегшення" тих цін.

Пам'яті Дмитра Федорака

У неділю 27-го лютого ц. р., по короткій і важкій недузі в Трентоні в місцевому Ст. Френсіс - шпиталі помер один з кращих членів цієї громади — бл. п. Дмитро Федорак.

Покійний народився 3-го жовтня 1909 р. в селі Клубівці, повіт Товмач, теперішньої Івано-Франківської області, єдиний син Анастазії і Івана. Народну школу Покійний закінчив у Товмачі, а початкові кляси гімназійного навчання в українській державній гімназії у Станиславові (Івано-Франківське). Маючи змалку замилування до торгівлі — Покійний помагав батькам у веденні споживчої крамниці в Товмачі, займаючись водночас громадською, кооперативною та просвітянською діяльністю у Товмаччині. До війни був керівником товмацької молочарської кооперативи та займав керівні пости в місцевій читальні „Просвіта", за що не раз і не два попадав на поліційні списки, як „Шкідник" польської держави. За солідну і жертвенну працю обрано його секретарем збірної громади в Товмачі. З огляду на воєнні дії, разом з вдовою-матір'ю, дружиною Катериною та сином Романом — 21-го липня 1944 р. подався на скиталщину. Проживав у таборах у Куфштайні, в Австрії та Бад Верісгофені і Міттенвальді в Німеччині. 21-го липня 1951 р. поселився в ЗСА. Спершу в Менвіллі, а згодом в Трентоні, Н. Дж, де проживав до кінця життя. Осиротив дружину Катерину, єдиного сина Романа, невістку Елеонору та двох внуків романа і Маріо-Анну.

Покійний належав до ряду цих людей - еміґрантів, якому доля Рідного Краю, добро громади та рідної Церкви, николи не була чужою. Отримавши від батьків основну освіту та тверді підвалини морального й релігійного життя, Покійний залишався вірним цим ідеалам, віддаючи свій вільний від щоденної, заробіткової праці час для добра нашої Церкви і Батьківщини. В Менвіллі і в Трентоні був одним із основників місцевих українсько-католицьких Парохій. В Трентоні, зокрема, був довгий час членом Церковного Комітету при церкві св. Свщм. Йосафата. Був солідним платником УНФ - УККА, сповнюючи функцію скарбника трентонського Відділу УККА, членом Управи місцевого 149-го Відділу СУК „Провидіння", займаючи пост секретаря та голови цього Відділу, членом 118-го Відділу ООЧСУ, в якому діяв як член Управи та деякий час був його головою, організуючи зустріч з Ярославом Стецьком у Трентоні. Разом з родиною був членом забезпеченевих установ УНС — Провидіння і Народної Помочі, забезпечуючи себе й родину, а теж членом місцевої кредитової Кооперативи „Самопоміч" та членом - основником „Д у ц вил Сивік Асоссієйшен", вказуючи іншим шлях для інфільтрації в місцеві американські громадські установи. Працював робітником в трентонській фабриці „Роллер Бірінґ Компані" За заощаджені гроші купив собі простору хату з присадибною землею в найближчому сусідстві церкви св. Свщм. Йосафата при Дуц - Евню, даючи початок дальшому поселенні в цій ділянці інших українців із новоприбулих. Зате й залюбки звали цю ділянку „війтом" дуцвільської громади. Синові - одинакові дав високе образування і так же основи морального і патріотичного виховання, яке отримав від батьків.

За ці прикмети характеру місцеві люди його поважали й любили. Ненадійна смерть прийшла у вигляді серцевої недуги, воєнних переживань, надмірної фізичної праці за всяких „Гараздів" нашого життя на землі Вашингтона. І він помер на порозі своєї еммеритури.

Похорон Покійного був величавий. Хоронили: преосвященний Кир Василь Лостен, о. декан, довголітній парох парохії св. Свщм. Йосафата, Теодозій Атаманюк, теперішній парох цієї церкви о. Володимир Грабець, о. Роман Ревак—парох церкви св. Марії в Бристолі, о. Едвард Левандовський, який був короткий час парохом трентонської церкви та о. шамбелян Іван Штім — парох Церкви Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії в Трентоні, піттсбурзької дієцезії. Тіло Покійного спочило в родинному гробі, побіч його матері Анастазії, яку першою поховано на українській католицькому цвинтарі Неустанної Помочі Бога Матері в Лянґгорні, Па. 1-го березня 1972 р. довга валка самоходів супроводила Покійного після відправ у церкві св. Свщм. Йосафата в Трентоні на цвинтар в Лянґгорні. Над могилою Покійного прощав від 149-го Відділу СУК „Провидіння" від церковного комітету при церкві св. Свщм. Йосафата та від трентонської громади, голова цього Відділу мгр Іван Костюк. Після похорону відбулася тризна в церковній залі цієї ж церкви, на якій гостили учасників похорону жінки — сусідки Покійного та пані із Об'єднання Жінок при 118 Відділі ООЧСУ.

Іван Костюк

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА Ч. 15

Д-р В. Масик, Силвенія	$20.00	А. Зохнюк, Вудгейвен	$2.00
О. Буско, Парма	7.00	Ю. Каличук, Бронкс	2.00
В. Вересюк, Ню Йорк	7.00	Н. Каназевич, Джансон Ситі	2.00
Ю. Гощовський, Ню Йорк	7.00	С. Каша, Кларк	2.00
С. Калужний, Ля Саль	7.00	П. Клімовський, Елмайра	2.00
І. Кровіцький, Дірборн Гтс.	7.00	М. Ковальчук, Честер	2.00
Д. Лукавий, Бронкс	7.00	М. Ковбаснюк, Сиракюз	2.00
К. Лучка, Флорал Парк	7.00	О. Козар, Трентон	2.00
І. Стеткевич, Флемінґтон	7.00	М. Колодій, Ст. Леонард	2.00
І. Стефуришин, Ірвіґтон	7.00	В. Кондрук, Кенсас Ситі	2.00
А. Василів, Рочестер	5.00	д-р О. Коропей, Павтакет	2.00
Д-р Р. Заплітний, Веттл Крік	5.00	Г. Кузів, Ваяндотте	2.00
В. Реновець	5.00	П. Лавринюк, Сіеттл	2.00
О. Калина, Ню Йорк	4.20	О. Левицький, Вудгейвен	2.00
Я. Музичка, Кентон	4.00	Г. Левко, Воррен	2.00
О. Тимечко, Парма	4.00	М. Лепак, Найєлс	2.00
В. Волошин, Янґставн	3.00	О. Ліщинський, Чикаґо	2.00
А. Дорошенко, Томс Ривер	3.00	Т. Лопадчак, Асторія	2.00
І. Єґер, Сіеттл	3.00	І. Малко, Балтимор	2.00
А. Кикіш, Вуд Дейл	3.00	О. Масаковська, Норт Арлінґтон	2.00
Г. Маґаріне, Бруклин	3.00	О. Матківський, Вотервліт	2.00
Т. Онуфрик, Лонґ Айленд Ситі	3.00	Е. Мельник, Судбури	2.00
Д-р М. Фішер-Слиж, Конкакі	3.00	С. Мисюґа, Ваяндотте	2.00
А. Шаль, Павтакет	3.00	Н. Несторович, Лясаль	2.00
М. Мазур, Філядельфія	2.50	В. Павлюк, Шерон	2.00
Я. Андріїв, Рочестер	2.00	І. Панчук, Веттл Крік	2.00
З. Вервіцька, Бруклин	2.00	Р.Д. Пахолек, Вінтер Парк	2.00
В. Білий, Норт Массапіква	2.00	М. Романчук, Стайвесант	2.00
Д. Вортник, Маттапан	2.00	В. Рондяк, Ню Гейвен	2.00
Д. Вудаковський	2.00	Ф. Сілецький, Лорейн	2.00
В. Вальків, Монтреаль	2.00	В. Сохоцький, Рочестер	2.00
І. Віщур, Дітройт	2.00	А. Сияк, Вотервліт	2.00
И. Врубель, Фламінґ	2.00	Г. Тесленко, Трентон	2.00
о.Г. Врублевський, Фріленд	2.00	К. Фотій, Істон	2.00
Н. Гайниш, Вренфорд	2.00	С. Ховзун, Нюарк	2.00
І. Галичин, Маямі	2.00	І. Ходак, С. Орандж	2.00
Г. Генн, Дітройт	2.00	О. Цвіґун, Торонто	2.00
В. Глинський, Бетлегем	2.00	В. Церковник, Пасаділа	2.00
Н. Гомзяк, Парма	2.00	Г. Шараневич, Піттсбурґ	2.00
А. Горпенюк, Дітройт	2.00	В. Шило, Ґановер Парк	2.00
І. Гривко, Клівленд	2.00	С. Яловеґа, Бронкс	2.00
І. Гриневич, Зіон	2.00	М. Адамович, Чикаґо	1.00
І. Данківський, Філядельфія	2.00	А. Вілецький, Маямі	1.00
о. Ю. Домашовець, Ірвінґтон	2.00	З. М. Гловяк, Ню Йорк	1.00
Б. Думановський, Гіллсдейл	2.00	І. Демків, Дітройт	1.00
І. Еванюк, Балтимор	2.00	Д. Ласєвич, Бруклин	1.00
М. Еліїв, Ню Йорк	2.00	О. Лисак, Іст Гартфорд	1.00
І. Іванович, Балтимор	2.00	Г. Месаковець, Філядельфія	1.00
		І. Мовчан, Монтреаль	1.00
		М. Осадців, Рочестер	1.00
		И. Сабатович, Рочестер	1.00
		І. Яковенко, Ютика	1.00

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

ОФІЦІЙНА ДВОМОВНІСТЬ У КАНАДІ буде відігравати важливу ролю в виборах, що відбудуться наступного жовтня. Англомовна частина населення починає виявляти невдоволення тим, що службовцям доводиться вивчати французьку мову, щоб мати підвищення на праці, а мало хто до них тією мовою звертається. Однак, уряд Трюдо неухильно провадить далі політику рівноправности двох мов.

ДОЧЦІ ПОКІЙНОГО ПРЕЗИДЕНТА КЕННЕДІ Керолайні сповнилось 14 років. Син його Джон Рід став уже гарним хлопчиком - підростком, а Керолайна вчиться в Ню Йорку в приватній школі. Наступного року вона буде вчитися в Массачусетсі, в інтернаті „Конкорд Академії", де її мати п-і Онасіс, вже підшукує поблизу віллю.

У БАНҐЛАДЕШІ ПРОГОЛОШЕНО пляни соціяльноекономічних реформ, націлених на зменшення загальної бідности селянської і робітничої верств населення. Прем'єр Муджібур Рахман заявив, що „не буде надалі збільшувати добробуту капіталістів і великого бизнесу". Звіт допомогової місії Об'єднаних Націй малює економічну ситуацію Банґладешу в чорних барвах. Пересічний заробіток мешканця Банґладешу далі не перевищує 60-70 долярів річно. Банґладеш має 75 мільйонів населення, край густо заселений, а стихійні нещастя із щорічними повенями та остання війна дощенту зруйнували країну.

В ІТАЛІЇ ЗНАХОДИТЬСЯ у найбільшому розпалі передвиборча кампанія: парляментарні вибори відбудуться там 7 і 8 травня ц. р. Активну участь в агітації за соціялістами бере кол. президент Джузеппе Саррагат, за християнськими демократами кол. прем'єр Амінторе Фанфані — обидва досмертні сенатори, дуже популярні, обидва антикомуністи. Цікаво, що за тихим порозумінням у передвиборчій кампанії не згадується дуже контроверсійної проблеми — розводів. Від часу узаконення розводів в Італії, у двох останніх роках переведено там через суди 13.000 розводів.

65 ГОЛОСАМИ ПРОТИ 59 АСАМБЛЕЯ стейтової Ню Йоркської Леґіслятури в Олбані відкинула законопроєкт про відновлення смертної кари в цьому стейті. Такий законопроєкт вніс Роберт Келлі, представник з Брукліну. Найвищу міру кари мали б застосовувати проти тих, які вчинили злонавмисне вбивство. У стейті Ню Йорк залишається чинним далі закон, за яким смертну кару передбачено тільки за вбивство поліцая, або тюремного охоронця під час виконування їх службових обов'язків.

ЄГИПЕТСЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ АНВАР САДАТ ЗАЯВИВ, що ізраїльські лідери повинні „раз, двічі, тричі і більше разів" перечитати єгипетсько - совєтський комунікат, проголошений кілька днів тому у Москві, про „право" Єгипту вжити „всіх засобів" для відзискання окупованих Ізраїлем земель. Анвар Садат заповів, що він готов посвятити один мільйон арабів для тієї цілі — хай Ізраїль теж буде готов на таку саму пожертву.

Вихід на Говерлю був призначений „50-літтю створення СССР"

Київ. — Більш як тисяча жителів Львова взяло участь у сходженні на найвищу гору в Карпатах „Говерлю". Похід розпочинався від Ворохти довгими колонами людей з наплечниками, спереду йшов один із червоним прапором, бо та спортово-розвагова виправа була „присвячена 50-літтю утворення СССР". Щоб надати більше „духу інтернаціоналізму",до українських туристів підвезли потягом спільчан Ленінграду, Мінська, Риги" та ін. міст СССР. „Молодь України" з 19 квітня писала, що „після сходження туристи з Російської федерації, Прибалтики, Білорусі, Молдавії . . . вшанували пам'ять загиблих у цих місцях радянських воїнів, поклали вінки до пам'ятників партизанам, ковпаківцям у карпатському місті Яремча". Газета називає Карпатські гори не українськими, а „Радянськими Карпатами".

УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРА В ГАРВАРДІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

них великих літератур, від яких можна чогось навчитися. Тут самої російської літератури, як мірила всіх вартостей, не то що не вистачає, але є вона гальмом при всіх своїх можливих об'єктивних і потенціяльних вартостях, які в даному контексті іррелевенті. Бож ціллю нашою є не орієнтація на когось, а творчий змаг, процес взаємного давання і діставання, запліднення і росту.

Після деяких прелімінарних дискусій 29 лютого 1972 відбулася робоча зустріч голови Комітету Українських Студій і члена Комітету проф. В. Вайнтравба (відповідального за літературу) з головою департаменту порівняльної літератури проф. Волтером Кайсером. Учасники зустрічі прийняли тезу голови Комітету і вирішили, що передумовою для розвитку українського літературознавства в системі Гарвардського університету є зв'язання тієї дисципліни не із слов'янським департаментом, а з департаментом порівняльної літератури. Тільки там зможе ця важлива дисципліна бути в безпосередньому контакті із своєю теорією, а також з осягами літературознавства провідних народів.

Але наради не закінчилися тільки на створенні тези і її прийнятті. Хоч ще гроші на катедру українського літературознавства не зібрано повністю, зразу вжито практичних заходів для переведення теорії в практику.

Хоч департамент порівняльної літератури в Гарвардському університеті має Нумерус Клявзус (приймається річно всього десять нових студентів), голова проф. Кайсер подав своїм співрозмовцям до відома, що його департамент погодився признати для докторантів українського літературознавства одну п'яту своїх можливостей, тобто два місця.

На щастя, можна було зразу використати ту можливість, і прийнято двох кандидатів з дуже високими оцінками (одного — спеціяліста у клясичній літературі, головно грецькій, другого — спеціяліста в еспанській літературі), отже, в обох випадках немає російського посередництва. До речі, їх слов'янський департамент не міг би прийняти!

Таким чином уже в наступному академічному році почнеться новий період в історії українського літературознавства, на нових теоретичних засадах.

У Канаді провадиться безплатне щеплення проти віспи

Оттава. — Канадійські громадяни, які виїжджають за кордон як туристи, повинні мати з собою посвідку про щеплення проти віспи, найдалі трирічної давности. Хто такої не має й плянує виїздити за кордон, повинен зробити щеплення, що його переводять безкоштовно у всіх міських лікарнях країни. Від канадійців, які повертаються з-за кордону, власті на летовищах і в портах вимагають посвідки про щеплення. Сталося це тому, що в Юґославії від віспи вже померли понад 40 осіб, у новоствореній державі Бенґладеші епідемія віспи вибухла з великою силою, є випадки захворювань і в інших країнах у Центральній і Східній Европі та в кількох азійських країнах, у тому й суміжних із СССР.

КОЛИШНІЙ ДИКТАТОРСЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ Гани Кваме Нкрумах помер на 62-му році життя на пістряка в сусідній Гвінеї, де він жив, як політичний втікач 1966 р., коли у Гані скинули його з влади. Він жив розтратно і залишив Гану у великих довгах.

ПОЛІЦІЯ ВИГНАЛА СТУДЕНТІВ із захопленого ними одного будинку в Колюмбійському Університеті в Ню Йорку. Але студенти - негри й порторіканці ще тримають „в облозі" інший будинок, перешкоджаючи нормальним студіям.

КРИЗА В УКЦЕРКВІ ТРИВАЄ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

лежить не лише на тих, які досі несли головний тягар праці на своїх плечах, але також на тих, які були досі осторонь дії, проте усвідомили загрозливе становище нашої Церкви і рішені їй допомогти. Рук до праці потрібно скрізь. Кожному чесному й ідейному українцеві-католикові знайдеться місце у нашій спільній праці. Тільки, включаючися до неї, мусимо залишити вдома свої крайньо особисті чи партійні погляди та упередження. В мирянському рухові будуємо Українську Церкву, а не ту чи іншу громадську позицію або політичну концепцію. З сильної, української змістом і формою, Церкви і всі інші складники нашого життя багато скористають. Але вони не можуть нам її заступити, як і Церква не збирається заступити широкогранного життя інших установ та чинників.

Ми — в дальшій боротьбі на внутрішньому й зовнішньому відтинках. Для того, щоб її успішно вести, треба відданих людей, посвяти матеріяльної і людської енергії, ясної концепції, а понад усе — чесности до кінця!

(Кінець)

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що в середу, 3-го травня 1972 року в Каліфорнії, відійшов у Вічність по довгій і тяжкій недузі, проживши 81 років трудолюбивого життя наш Найдорожчий ТАТО і ДІДУНЬО

бл. п.

ГРИГОРІЙ РУДНИК

Покійний народився в с. Добриводи, пов. Збараж, 6-го жовтня 1891 р., б. булавний Української Галицької Армії, учасник Визвольних Змагань, довголітній кооператор, підприємець та директор українських харчівень у Збаражі та Самборі, довголітній член 257 Відд. УНСоюзу в Лос Анджелес, Каліфорнія.

ПОХОРОН — в суботу, 6-го травня 1972 р. з української католицької церкви Непор. Зачаття П. Д. Марії в Голивуд, Каліф. на цвинтар Воскресіння.

В глибокому смутку:

син АВГУСТИН
невістка РОМАНА
внуки: МАРІЯН, РОМАНА, АДРІЯН і МАРІЙКА
та близька і дальша Родина в ЗСА, Україні й Польщі

ЖАЛІБНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

Ділимося сумною вісткою з Кревними, Друзями і Знайомими, що в неділю, в день Воскресения Христового, 9-го квітня 1972 року, після довгої і важкої недуги відійшов від нас у Вічність на 74-і році життя, наш Найдорожчий МУЖ, ТАТО і ДІДУСЬ

сл. п. майор

ГРИГОРІЙ СЕМЕНОВИЧ САВИН

Похоронні обряди почались у каплиці похоронного заведення пп. Богдана і Василя Музики. — 10-го квітня о год. 8:30 вечером Вчс. Отці: протопресвітер о. Федір Білецький, о. Радник Павло Джулинський і о. Маріян Бутринський, з участю великого числа громадян, відслужили за спокій душі Покійного Григорія Панахиду.

По закінченні молитов глибоко-зворушливо прощальне слово виголосив Голова Міжкомбатантського Комітету, він же й Голова УПА, п. інж. Степан Голяш.

Другого дня похорону — 11-го квітня о год. 8-ій вечора Панахиду за спокій душі Покійного відслужили Вчсні отці: о. Радник Павло Джулинський, о. Маріян Бутринський і о. Іван Кротець.

Цього дня прощав Покійного Голова Станиці СУВА майор Микола Отренко-Арський.

Дня 12-го квітня о год. 9-ій рано, після коротких молитов Вчс. отців: о. Радника Джулинського, о. Маріяна Бутринського та о. Івана Кротеця, Покійного Григорія перевезено з погребового заведення до церкви св. Володимира й Ольги, де всі три Вчс. отці з участю Громадян і представників Союзу Українських Ветеранів, відслужили Заупокійну Службу Божу. При цім Вчс. о. Павло Джулинський глибоко-зворушливими пастирськими словами попрощав Покійного.

Домовину Покійного майора Григорія Савина вкривав національний прапор, а біля домовини стояла почесна стійка з організаційним прапором Станиці Союзу Українських Ветеранів Америки, до якої Покійний належав.

Тлінні останки Покійного поховано 12 квітня 1972 р. на цвинтарі парафії св. Миколая в Чикаґо.

про що у глибокім жалю й уболіванню повідомляють

дружина ОСИПА
син БОРИС з дружиною ОЛЕКСАНДРОЮ
донька ОКСАНА з мужем ПЕТРОМ
і шість внуків

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього дня 17-го березня 1972 р. відійшов від нас на Вічний Спочинок наш Найдорожчий і Незабутній МУЖ, БАТЬКО, ДІДУНЬО, БРАТ і СВАТ

бл. п.

Д-р РОМАН КРИШТАЛЬСЬКИЙ

Похорон відбувся дня 22-го березня 197' р. на Українськім Цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Прибиті невимовним горем складаємо цією дорогою нашу найщирішу подяку Всеч. і Впр. о. д-рові Л. Міні, о. шамб. М. Харині, о. Т. Бариляковi та о. М. Михайлові за відправлення Панахид і всіх похоронних обрядів та прощальні слова в церкві св. Івана Хрестителя в Ньюарку. Рівнож дякуємо о. д-рові М. Гринчишинові, пароховi церкви в Нюарку, та о. д-рові Б. Сютикові із церкви св. Юра в Ню Йорку за відвідини Хворого у шпиталі. Дякуємо о. д-рові В. Гавлічеві, пароховi церкви св. Юра в Ню Йорку за щиру згадку про Покійного на радіопрограмі оо. Василіян.

Наша щира подяка През. Т-ва Укр. Правників в Америці Вп. д-рові Б. Дзеровичеві, Голові Т-ва Укр. Журналістів Америки ред. І. Кедринові-Рудницькому, п. А. Змієві — голові відділу ОбВУА, п. М. Комічакові з Пітсбурґу за щирі прощальні слова і згадку про суспільну діяльність Покійного та мґр. І. Костюкові від Ділового Комітету для відзначення століття Української Академічної Гімназії у Львові.

Не менше щиро дякуємо промовцям над могилою і тризні в Бавнд Бруку проф. М. Чубатому від учасників Листопадового Зриву, І. Ярошеві від Т-ва Оборони Традицій УКЦеркви, д-рові В. Пушкареві від Світового Т-ва за Патріярхальний Устрій УКЦеркви, д-рові В. Палідворові від Об'єднання Українців Америки „Самопоміч", інж. Клисякові від УНДО та д-рові Гр. Ничці. Щиро-сердечно дякуємо ред. М. Дольницькому за щирі слова, та прибуття з далекого Вашинґтону. Спеціяльно дякуємо д-рові Р. Осінчукові за зворушливі прощальні слова від Родини на цвинтарі.

Дякуємо д-рові Б. Олесницькому та д-рові Л. Явному за дбайливу лікарську опіку за час перебування Покійного у Нюаркському шпиталі.

Дякуємо д-рові Л. Голіятому за велику поміч і пораду в тих тяжких для нас хвилинах, як також за зорганізування хору, дякуємо п. Ю. Богачевському, що звеличав своїм співом похоронні відправи.

Складаємо щиру подяку пані Л. Осінчук та всім Вп. Паням, що займалися зорганізуванням тризни в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Окремо дякуємо Тим усім, що жертвували Служби Божі, молитви, квіти, телеграми і листи, телефонічні співчуття, та Усім, що відвідували Хворого у обох шпиталях.

Дякуємо усім Жертводавцям за щедрі датки на „Церкву в Потребі" і Фонд Українського Журналіста.

Дякуємо всім українським газетам в ЗСА і Канаді за поміщення згадки про Покійного.

Щира подяка всім Співпрацівникам Головної Канцелярії УНСоюзу і Свободи за щедрі датки на „Церкву в Потребі".

Щиро дякуємо п. інж. Р. Галібеєві та п. Я. Турянському з Нюарку та д-рові В. Палідворові за переведення збірки на „Церкву в Потребі".

Спасибі погребовому заведенні Литвин і Литвин за зразкове переведення похорону.

Ми не в силі висловити нашої подяки і вдячности Родині, Друзям, Приятелям і Знайомим, що прибули з далеких і ближчих сторін і молитвами, пожертвами чи словами, причинилися до звеличання пам'яті Покійного, та старалися прийти нам з розрадою і поміччю у нашому безмежному горю.

Просимо Всевишнього, щоб нагородив Вас усіх своїми ласками та щедротами.

Опечалені —
дружина СОФІЯ
і РОДИНА

Зі сумом повідомляємо Родину і Приятелів, що дня 2-го травня 1972 р. відійшов у Вічність, проживши 64 роки

бл. п.

ТЕОФІЛЬ СІЧКОРІЗ

уроджений в с. Озірна, Україна, член Української Централі й Українських Комбатантських Організацій в Пассейку, Н. Дж.

ПАРАСТАС в четвер, 4-го травня ц. р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні McNerney & Burnadz, 371 Lakeview Avenue, Clifton, N.J.

ПОХОРОН в п'ятницю, 5-го травня 1972 р. о год. 8:30 ранку з похоронного заведення до церкви св. Миколая при President Street, а опісля на цвинтар св. Михаїла в Lodi, N.J.

Горем прибиті —
РОДИНА
і ПРИЯТЕЛІ

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що дня 3-го травня 1972 року по довгій недузі упокоїлась в Бозі на 60-му році життя, наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

МАРІЯ НАОРЛЕВИЧ з дому ГАПУК

ПАНАХИДА відбудеться в п'ятницю, 5-го травня 1972 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин, 801 Springfield Avenue, Irvington, N.J.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 6-го травня 1972 р. о год. 9:30 ранку з церкви св. Ів. Хрестителя на український католицький цвинтар в Лінгора, Па.

В глибокому смутку:

ЙОСИФ — чоловік
ТАРАС і РОСТИСЛАВ — сини
ІРЕНА і РОКСОЛЯНА — доньки
НАДІЯ ЗІНКЕВИЧ — донька з чоловіком ОСИПОМ
АРКАДІЙ, ВІТАЛІЙ і ЯРОМИР ЗІНКЕВИЧІ — внуки

ПОДЯКА

Цією дорогою складаємо сердечну подяку Всечесним отцям: о. Радникові Павлові Джулинському, о. Маріянові Бутринському й о. Іванові Кротецеві, за те, що вони в сумні дні прощання з нашим Найдорожчим МУЖЕМ, ТАТОМ і ДІДУСЕМ

ГРИГОРІЄМ С. САВИНОМ

відслужили похоронні обряди і уділили нам багато щирих слів утіхи, розради й глибокого співчуття.

Окрема щира подяка для настоятеля собору св. Володимира о. протопресвітерові Федорові Білецькому за участь у відправленні першої Панахиди.

Дякуємо Всечесним отцям — Радникові Павлові Джулинському й Маріянові Бутринському ще й за уділення Покійному Св. Тайн і відвідування Хворого в шпиталі і дома.

Дякуємо теж і хорові церкви св. Володимира й Ольги під орудою п. Романа Андрушка за відспівання першої Панахиди, як рівнож і панові Осипові Шарунові за звеличання Панахиди відспіванням пісноспіння — Плотію.

Щире спасибі панові Пачовському за спів під час похоронних відправ і Заупокійної Служби Божої.

Зокрема висловлюємо подяку докторові А. Фарійонові за повної посвяти опіку над Недужим в шпиталі і дома, як теж і пані Фаріон за часті відвідини Хворого в шпиталі та за щирі слова розради.

Дякуємо й Побратимам Покійного по Зброї — Ветеранам полк. В. Зарицькому, полк. В. Рудецькому, майорові Ю. Артюшенкові й майорові М. Отренко-Арському, майорові М. Личикові й хорунжому В. Бражникові, за їх відвідування Хворого в шпиталі і дома та за почесну стійку з організаційним прапором СУВА при домовині Покійного. Також дякуємо й панові докторові Головатому за відвідини Покійного в шпиталі й дома.

Велике спасибіг панам: інж. Ст. Голяшеві, майорові Ю. Артюшенкові, майорові М. Отренко-Арському за прощальні слова під час похоронних поминок.

Щире спасибіг і Дорогій нашій Родині, а саме: Лесі Розенів з Ню Йорку, Ярославові й Лідії Великопольським з Торонта, Ванді Гейнович з Сан Франціско, Наталії Кушнір з Рочестер і її синові Тарасові, а найглибша подяка Антонові Кецькові з Рочестеру, який незважаючи на свої 90 (девятдесят) років потрудився приїхати попрощати Покійного шваґра.

Щире спасибіг за пожертви на Служби Божі, за молитви і квіти, особливо від Осипа Кушніра й Його Родини та від родини Пакуша з Лорейн, Огайо.

Також щиро дякуємо й всім іншим Приятелям і Знайомим за так чисельне прибуття на похоронні відправи і відпровадження Покійного на цвинтар, на місце Вічного Спочинку.

ДРУЖИНА, ДІТИ і ВНУКИ

ГРОМАДСЬКИЙ КОМІТЕТ ДЛЯ ОБОРОНИ ПЕРЕСЛІДУВАНИХ В УКРАЇНІ

під патронатом

ВІДДІЛУ УККА У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, ПА.

Субота, 6-го травня 1972 року

год. 1:00 по полудні

Площа Джан Ф. Кеннеді Пляза

біля Сити Гол

ПРОТЕСТАЦІЙНА МАНІФЕСТАЦІЯ

В ОБОРОНІ ПЕРЕСЛІДУВАНИХ КУЛЬТУРНИХ ДІЯЧІВ В УКРАЇНІ

Маніфестацію відкриє д-р Іван Скальчук, голова Відділу УККА і Громадського Комітету.

Промовлятимуть: ред. Осип Зінкевич, д-р Микола Ценко, конґресмен Йошуа Айлберґ, стейт. сен. Роберт Ровнер.

Молитви проведуть: о. Р. Попівчак та о. М. Борисенко. Резолюції відчитає студ. Ірена Столяр.

Маніфестацією проводитиме ред. Ігнат Білинський.

Уся Українська Спільнота Філядельфії й околиць ДЕМОНСТРУЄ в СУБОТУ, 6-го ТРАВНЯ 1972 РОКУ о год. 1-ій по полудні на Дж. Ф. Кеннеді Пляза в ОБОРОНІ ПРАВ ЛЮДИНИ в УКРАЇНІ!

ВИСТАВКА ОЛІЙНИХ КАРТИН і ІКОН

ІВАНА МАРУСИНА

в СУБОТУ і НЕДІЛЮ, 6 і 7-го ТРАВНЯ 1972 р.

в ЦЕРКОВНІЙ ЗАЛІ у ВИПАНІ, Н. Дж.

Виставка відкрита цілий день.

Українське Спортове Товариство ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ в НЮАРКУ, Н. Дж.

— влаштовує —

СПОРТОВУ ШКОЛУ

для ДІВЧАТ і ХЛОПЦІВ у ВІЦІ від 12 до 18 РОКІВ

від 23 липня до 12 серпня 1972 р.

на оселі УРС „Верховина" в ГЛЕН СПЕЙ, Н. Й.

- Вишкіл: копаний м'яч, відбиванка, теніс і плавання.
- Фахові інструктори і опікуни.
- Реченець зголошень аплікантів до 30 травня 1972 р.
- По інформації писати:

UKRAINIAN SITCH SPORT SCHOOL
680 Sanford Avenue Newark, N.J. 07106

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що дня 2-го травня 1972 року в Норт Бронсвік, Н. Дж. по довгій і важкій недузі, на 75-му році життя відійшов від нас у Вічний Спочинок, наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДО і ПРАДІДО

бл. п.

ВОЛОДИМИР СТАРОЖИТНИК

уроджений в Кутах, пов. Косів, Зах. Україна, борець за волю України в 1915 р., підстаршина сотні Дудинського Українських Січових Стрільців.

До ЗСА приїхав 1947 року і став членом 14-го Відділу УНСоюзу „Чорноморська Січ" в Нюарку, Н. Дж.

ПАНАХИДА в п'ятницю, 5-го травня, о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Bronson, Milltown, N.J.

ПОХОРОН в суботу, 6-го травня 1972 р. о год. 9-ій ранку з похоронного заведення до української католицької церкви Різдва Преч. Діви Марії в Ню Бронсвік, Н. Дж., а опісля на Український Цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

дружина — АННА
син — СЕВЕРИН з дружиною ІРИНОЮ і сином ЯРОСЛАВОМ
син — РОМАН з дружиною СТЕФАНІЄЮ і синами: РОМАНОМ, ОЛЕКСАНДРОМ і ВОЛОДИМИРОМ
доньки — в Рідному Краю: СТЕФА і ОЛЬГА з Родинами
брат — ПЕТРО

ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА

в пам'ять мого Найдорожчого МУЖА

бл. п.

Д-ра БОГДАНА ПАНЧУКА

відбудеться

в неділю, 21-го травня 1972 року

о годині 12-ій дня

на Українському Цвинтарі в SOUTH BOUND BROOK, N.J.

До участи запрошує

ДРУЖИНА і РОДИНА

Неділя, 7-го травня 1972 року, год. 2:30 по пол.

на грищі CENTRAL HIGHSCHOOL при 5400 N. Broad вул. у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.

— відбудуться —

ТОВАРИСЬКІ ЗМАГАННЯ

ТРИЗУБ — БЕЙСИ БАЛТИМОР

Ціни квитків: для мужчин 3.00 дол.; для жінок і молоді $1.50.
(а не як було подано на афішах $2.00 і $1.00)

В цих змаганнях будуть брати участь нові молоді змагуни, включно з п. Гальчуком, який щойно приїхав з Бразилії.

НЕДІЛЯ, 7-го ТРАВНЯ 1972 р. Год. 5-та по пол.

МИСТЕЦЬКІ ФУТБОЛЬНІ ЗМАГАННЯ

Площа ФАРЧЕРС ҐРОВ Юньйон, Н. Дж.

ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ — ПАССЕЙК ІТАЛІЯН С.К.

МІЖНАРОДНІ ФУТБОЛЬНІ ЗМАГАННЯ

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — ТУС ЗЕНЕЛЯГЕР С. К., Зах. Німеччина

середа, 24-го травня 1972 р. на тій самій площі, год. 8-ма веч.

СПОРТ

„Чорноморська Січ" — Італіян С. К. Бавнд Брук 3 : 2 (0 : 0).

Бавнд Брук 23-го квітня — Були це 15-ті мистецькі змагання сезону і 14-та за порядком перемога, що її цим разом, „Ч. Січ" здобула з автсайдером „Великої Десятки" Шейфер Ліги Ню Джерзі — Італіян С.К. Бавнд Брук. Після тієї зустрічі „Січовикам" залишилося ще три лігові гри з сильними клюбами: Ромою, Італіян Пассейк і з головним конкурентом на чемпіона Елізабет Айріш - Амер. С.К. В найгіршому випадку „Ч. Січ" вже осягнула звання віцечемпіона „Мейджер Дивізії" з якого вже не удасться відсунути жадному клюбові, навіть якщо б українські футболісти програли усі залеглі змагання. Склад „Ч. Січі": Гільгерс, Касіяненко, Паньків, І. Паливода, Заремба, Понось, Лужняк, М. Фарміга, Вас. Каздоба, П. Паливода, Ілич, Ткач, Леонів, О. Фарміга. Менаджер і тренер М. Паливода.

Показник табелі гор „Мейджор Дивізії 24 квітня 1972 року.

	гор	точок
Чорноморська Січ	15	29:1
Елізабет Айріш - Ам.	13	25:1
Італіян Пассейк	14	19:9
Молфетта Ф.К.	15	17:13

Відбиванка

15-го квітня ц. р. обидві 1-ші відбиванкові дружини „Ч. Січі" — жіноча і чоловіча, взяли участь в черговому великому турнірі, що відбувся в Покіпсі, Н. Й. Для жіночої дружини був це останній турнір в рямцях А-АЮ і ЮСВБА, в якому наші спортовки на всіх 9 дружин здобули 4-те місце, після Гренд Сентрал, Мільбруку і Стетен Айленду. Перед фіналами турніру чолова змагунка — Оксана Крочак звихнула палець, що ослабило дружину і у висліді українки зайняли тільки 4-те місце. В чоловічій дружині, перед турніром зломав ногу В. Роговський і в розгарі гор турніру звихнув ногу Р. Гентиш. Все таки наші відбиванкарі дійшли до фіналів і остаточно здобули 3-тє місце після Стетенс Айленду і УМСА Вест Сайд, Н. Й. Тиждень після цього „Ч. Січ" взяла участь в останньому турнірі сезону у Весчестері Н. Й., в якому на усіх 10 дружин зайняли ідентичне 3-тє місце в такому самому порядку, після Стапен Айленду і Вест Сайду.

В зв'язку з із згаданими контузіями і іншими непередбаченими випадками на першенства УСЦАК-у до Рочестеру виїде чотири дружини, дві жіночі і дві чоловічі без кількох своїх чолових змагунок і змагунів.

Січовики Першунами СУАСТ - Схід у настільному тенісі

Інж. Ю. Храневич в групі чоловіків, Б. Ольшанівський в групі новаків, Д. Ольшанівська в групі новачок, зайняли перші місця і здобули Трофеї турніру СУАСТ-Схід настільного тенісу 22-го квітня ц. р. в залі Американського Клюбу Настільного Тенісу в Ірвінгтоні, якого господарем було УСТ „Ч. Січ". Звання першуна в групі юнаків здобув Ю. Фалинський із СУМА Ютика. В цьому турнірі взяло участь усіх 30 змагунів і змагунок, з таких спортових осередків: „Ч. Січ" 10, СУМА Ютика, Н. Й. 6, СУМА Філядельфія 5, СУМА Ірвінгтон 4, СК СУМА „Крилаті" Йонкерс 3 і Пласт Ню Бронсвік 2.

Бридж

У останніх вечорах першинств „Ч. Січі" переможцями вийшли: І. Пеленський — М. Яворський, А. Лапичак — М. Чайківський, В. Васічко — В. Данилюк. Табелю індивідуального чемпіонату очолює, А. Лапичак 55. 8 точок, дальше слідують: С. Федоренко 55.2, Б. Жук, п-ні О. Охримович, М. Яворський, М. Чайківський, О. Лісевич, І. Пеленський, О. Андрушків, Ю. Охримович, п-ні Х. Мисько, В. Юркевич, Б. Федасюк і п-ні І. Ільницька.

О. Твардовський

Леви у чверть - фіналі за професійну Чашу ЗСА

Леви — Баварці (Милвокі) 2 : 1

23-го квітня 1972 р. розіграли „Леви" на виїзді у Милвокі, стейту Віскансин, свої відложені змагання за професійну чашу ЗСА із сильною місцевою дружиною Баваріянс. Обидві дружини грали дуже завзято, не зважаючи на негоду. Леви мали перевагу, однак у першій половині, граючи проти вітру, не могли добути воріт і вислід до половини гри залишився 0:0. По половині, Леви збільшили свій натиск і добули двоє воріт: Грін із карного копу та Шлапак із дуже точної подачі Ноги. Рой не використав карного копу. Від більшої поразки врятувала господарів дуже добра оборона та допомога. Гра була дуже гостра, одначе чиста. Судді стояли на висоті завдання. По закінченні змагань господарі погратулювали Левам за їхню перемогу.

Наступної неділі „Леви" виїжджають до Сейнті Люїс, де у чвертьфіналі за професійну чашу ЗСА зміряють свої сили із сильною місцевою дружиною „Шевролет".

Шаховий турнір УАСТ „Леви"

Біля 30 шахістів є членами УАСТ „Леви", однак до турніру зголосилось тільки 8 шахістів. Закінчило турнір 7 шахістів. Цей, мабуть, вперше в історії Левів, відбувся у приписаному часі без жадного відкладування партій. Головна заслуга в тому належиться енергійному директорові турніру мгрові Теодатові Школьникові, що вмів утримати відповідну дисципліну.

По закінченні турніру поодинокі шахісти добули такі місця:
1. мгр Мирослав Турянський, 2. Мирослав Модрицький, 3. Нестор Задорожний, 4. і 5. Ярослав Маркевич, Роман Припхан, 6. Степан Винниченко і 7. Іван Гановський. Мгр Теодат Школьник проголосивши вислід турніру під час загальних зборів УАСТ „Леви" вручив усім учасникам турніру нагороди у формі шахових книжок. Рівночасно підкреслив, що наш першун мгр Мирослав Турянський обходить цього року 50-тилітній ювілей своєї шахової діяльности, згадав про його успіхи у Львові, Німеччині та ЗСА. Загальні Збори нагородили Ювілята оплесками.

Роман Б. Припхан

Тризуб — Інтер — Джуліяна 0 : 2 (0 : 1).

Філядельфія, 23-го квітня 1972 р. швидкі і добре зіграні італійці з Бруклину вщелімінували дружину Тризуба від дальших розгривок т. зв. плейофу ДАФБ-у. Ослаблена браком трьох найбільше продуктивних змагунів дружини Тризуба не змогла використати численних догідних позицій для здобуття воріт. Цими змаганнями закінчився для Тризуба весняний сезон копаного м'яча в 1972 р. Залишається чотири місяці до нового сезону і цей час Управа ланки повинна використати для доповнення і переорганізування дружини, щоб осягнути кращі висліди, як у минулому.

М. С.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ВОЛОДИМИР БУК, член УНСоюзу Відд. ч. 397 Тва ім св. Ольги в Філядельфії, помер 7-го грудня 1971 р. на 49-му році життя. Покійний народився в Золочів, З. Україна. Став членом УНС в серпні 1950 р. Полишив в смутку дружину Лідію, сина Аскольда і доньку Арету та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 10-го грудня 1971 р. на цвинтарі св. Марії на Факсчейсі в Філядельфії, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Нич секретар Відд

ІВАН СЛУПЕЦЬКИЙ, член УНСоюзу Відд. ч. 75 Т-ва Запорозька Січ в Дітройті, помер 14 листопада 1971 р на 77-му році життя. Покійний народився в Лисятичі, повіт Стрий. Став членом УНС в 1925 році. Полишив в смутку жену Марію, 3 дочки Марію, Розалію і Єлисавету, сина Володимира та 13 внуків. Похорон відбувся 18 листопада 1971 р. на цвинтарі Голі Сепулчи в Соутфілд, Міч.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

МИХАЙЛО ПОТОЧНЯК, член УНСоюзу Відд. ч. 293 св. о. Миколая в Брукліні, Н. Й., помер 1-го грудня 1971 р. на 69-му році життя. Покійний народився в селі Липа, повіт Дрогомиль, Зах. Україна. Став членом УНС в січні 1958 р. Полишив в смутку дружину Параскевію, дочку Анастазію і синів Михайла і Івана, ближчу і дальшу рідню в Україні. і Америці. Похорон відбувся на цвинтарі св. Карла в Лонг Айленд.

Вічна Йому Пам'ять!
Марія Демидчук, секретар

АНАСТАЗІЯ ГЛИВА, членка УНСоюзу Відд. ч. 67 Т-ва Запорозька Січ в Ансонії, померла 15-го грудня 1971 р на 85-му році життя. Покійна народилася в с. Прегопина, Зах. Україна. Стала членкою УНС в 1924 році. Полишила в смутку мужа Михайла, 4-и доньки замужні за Іван Герман, Степан Голод, Ричард Данильчук і Карл Мойтефуско, 4-ри сини Павла, Василя, Івана і Петра, 18 внуків і 16 правнуків та дальшу родину. Похорон відбувся 18-го грудня на цвинтарі св. Петра і Павла в Дерби, Конн.

Вічна Їй Пам'ять!
Володимир Пеп'юк, секр.

ІВАН КУРИЛО, член УНСоюзу Відд. ч. 458 Т-ва С. Петлюра в Гамільтоні, Онт., помер 7-го грудня 1971 р на 48-му році життя. Покійний народився в Воронів, Зах. Україна. Став членом УНС в 1971 році. Полишив в смутку дружину Анну та сина Богдана, студента медицини, 4 кузини з родинами в Канаді та 2 брати на Україні. Похорон відбувся 10-го грудня 1971 р. на цвинтар Голі Сепулчер в Бурлінгтоні.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ВОЛОДИМИР БУК, член УНСоюзу Відд. ч. 216 Тва ім. Сірого Лева в Філядельфії, помер 7-го грудня 1971 р. на 49-му році життя. Покійний народився в Золочеві, Зах. Україна. Полишив в смутку дружину Ліду, дітей Аскольда та Арету, брата Стефана та дальшу родину. Похорон відбувся 9-го грудня 1971 р. на цвинтарі у Філядельфії.

Вічна Йому Пам'ять!
Б. Одежинський секретар

РОМАН ОНУФЕРКО, член УНСоюзу Відд. ч. 324 Т-ва Мир в Філядельфії, помер 14 листопада 1971 р. на 56-му році життя. Покійний народився в Відні, Австрія. Став членом УНС в 1947 році. Полишив у смутку дружину Осипу, дві доньки, зятя і два внуки. Похорон відбувся 19 листопада на цвинтарі в Філядельфії.

Вічна Йому Пам'ять!
І. Б. секретар Відділу

ПАВЛО КОЛІСНИК, член УНСоюзу Відд. ч. 324 Т-ва Мир в Філядельфії, помер 21-го вересня 1971 р на 76-му році життя. Покійний народився в Скалат, Україна. Став членом УНС в 1924 році. Полишив в смутку два сини і 5-ть внуків. Похорон відбувся 24 вересня на цвинтарі Оакланд в Філядельфії.

Вічна Йому Пам'ять!
І. Б. секретар Відд.

МАРІЯ Федчина, членка УНСоюзу Відд. ч. 106 Т-ва св. о. Николая в Чикаґо, померла 17 грудня 1971 р. на 62-му році життя. Покійна народилася в Західній Україні. Стала членкою УНС в 1952 році. Полишила в смутку сина Володимира, брата Павла Стахова в Чикаґо, та дальшу родину. Похорон відбувся 20 грудня 1971 р. з Каведри св. о. Николая на цвинтар св. о. Николая в Чикаґо.

Вічна Їй Пам'ять!
Управа Відділу УНС Бр. св. о. Николая в Чикаґо

АНДРІЙ МУЛИК, член УНСоюзу Відд. ч. 182 Т-ва Укр. Січ в Кліфтоні, Н. Дж., помер 1-го березня ц. р. на 80-му році життя. Покійний народився в с. Джорджів, пов. Ліско, Україна. Став членом УНС в 1940 році. Полишив в смутку дружину Софію, одружені 2 доньки і 4 сини та 10 внуків і 3 правнуки. Похорон відбувся 4 березня на цвинтарі Іст Ріджеланд Семетері в Кліфтоні.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

МИРОН ЛИТВИН, член УНСоюзу Відд. ч. 133 Тва Богдана Хмельницького, помер 19 лютого 1972 р. на 77-му році життя. Покійний народився в селі Рошнів, повіт Товмач. Став членом УНС в 1923 році. Полишив в смутку дружину Анну, синів Григорія, Михайла і Теодора. Похорон відбувся на цвинтарі Еверґрін в Елізабеті.

Вічна Йому Пам'ять!
Ярослав Леськів секр.

АННА ЄЛЯШ, членка УНСоюзу Відд. ч. 125 Т-ва Сестер Благовіщення в Чикаґо, померла 26 січня 1972 на 81-му році життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНС в грудні 1937 року.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРІЯ КОСТИ, членка УНСоюзу Відд. ч. 158 Тва Б. Хмельницького в Брукліні, померла 21 лютого 1972 р. на 78-му році життя. Покійна народ. в Шилах, м. Збараж, Україна. Стала членкою УНС в 1935 році Полишила в смутку синів Наума і Тараса з невістками, 3 дочки Олену, Анастазію і Любу, 1 внуку, 6 внуків, і 4 правнуки і 3 зятів. Похорон відбувся 25 лютого 1972 р. на цвинтарі св. Андрія Первозваного в Бавнд Бруку Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ТАРЗАН, Ч. 6743. На овиді човни перших окалічілих жертв

TARZAN! YOU'VE BEEN LOOKING AT THE RIVER FOR TEN MINUTES, WITHOUT SPEAKING A WORD!
ONE WHO IS PULLED BACK FROM DEATH BY KIND HANDS, NURSE NAOMI, HAS MUCH TO THINK ABOUT — HOW HE OUGHT TO USE THE EXTRA YEARS GIVEN HIM...
I HAD LONG THINKING SPELLS LAST YEAR — AFTER YOUR HANDS SNATCHED ME FROM THOSE MURDEROUS MOTO-MOTOS. BUT ALL MY THOUGHTS, TARZAN DEAR, WERE ABOUT... YOU!
OUR WORK BEGINS, NURSE NAOMI! TELL TSHULU OUR FIRST CLINIC VISITORS ARE ARRIVING!
Distr. by United Feature Syndicate, Inc.

Тарзане, ти дивився на ріку десять хвилин не сказавши ані слова!

Той, медсестро Наомі, кого ввічливі руки відтягли назад від смерти, має багато дечого передумати, як він має використати решту років дарованих йому...

Я мала в минулому році багато часу для передумання, після того, як твої руки вихопили мене від отих злочинних мото-мотів. Але всі мої думки, любий Тарзане, стосувалися... тебе!

Наше діло починається, медсестро Наомі! Скажи Чулю, що прибувають перші відвідувачі нашої клініки!